

Terechtigheid

'Moet dat?'

'Ja, Jordy, dat moet. En nu verder niet zeuren. Doe je nieuwe muts op en pak je skateboard. Dan maak ik even een foto van je. Dat is leuk voor opa en oma.'

Jordy kijkt zijn moeder met een frons in zijn voorhoofd aan en weet dat hij niks kan inbrengen dat Allison Jansen op andere gedachten brengt. Ze heeft besloten dat haar zoon op de foto moet met zijn nieuwe kleren aan en zo zou het gebeuren. Jordy zucht en pakt zijn Baker skateboard met Kennedy Wheels en graphics van Lenoce op het deck.

'Nee, niet zo lieverd. Met twee handen beetpakken en ietsje hoger.'

Allison zit op één knie met haar nieuwe Nikon in haar rechterhand en gebaart met haar andere hand hoe haar zoon het board moet houden. Jordy grijpt het skateboard beet alsof het een motorzaag is waarmee hij het hoofd van zijn moeder eraf kan zagen en kijkt brutaal in de lens.

'Zo ja, prachtig. Hartstikke goed.' De Nikon klikt een paar keer snel achter elkaar.

'Zijn we nu klaar?'

'Ja, we zijn nu klaar', bouwt ze hem na. 'Wat is er met jou vandaag? Heb je ruzie gehad op school of zo?'

'Laat me toch met rust! Er is niks. Ik heb geen zin in die debiele foto's. En dat stomme skateboard mag je houden.'

Jordy slingert zijn skateboard met twee handen richting zijn moeder, die haar Nikon D700 Body met moeite van de ondergang kan redden, en rent de voordeur uit. Haar halfvolle portglas, dat op de rand van het vintage Livin' Pop kastje van de Argentijnse ontwerpster Paula Alvarado staat, overleeft de zwiepende aanval niet. Het spat uit elkaar als een ijspegel op een betonvloer. De port laat een rode vlek achter op de spierwit geschilderde muur.

'Jordy!', schreeuwt ze hem achterna. 'Jordy Jansen, kom terug. We gaan zo naar opa en oma.'

'Waarom willen ze ons weg hebben, papa? Wat hebben we fout gedaan? Ik snap het niet.' De vijftienjarige Safiya drukt zich tegen haar vader aan.

'Niet huilen, dat hoort niet.' Muhammad Hbrahim Seray veegt met zijn duim de tranen uit de ogen van zijn dochter en pakt haar bij de schouders. 'Rechttop staan, hoofd omhoog en naar voren kijken. Keurig knikken en dan achter mij en je moeder aan lopen.'

Safiya bijt op haar tanden en gehoorzaamt. Buiten de rechtszaal belanden ze in een zee van flitslichten, camera's en schreeuwende journalisten.

Advocaat Hanka leidt hen snel uit de drukte naar de griffiekamer van het gerechtsgebouw. Hij zegt ze te gaan zitten en kijkt ernstig. 'Ik kan niets meer voor jullie

doen. Jullie worden uitgezet. Het spijt me.'

Safiya springt op en opent haar mond.

'Safiya!'

De felle blik in haar vaders ogen dwingt haar te gaan zitten. Muhammad Seray legt zijn hand kort op het hoofd van zijn dochter, staat op en schikt zijn zwarte colbert en pantalon. Hij doet een stap naar voren en steekt zijn hand uit naar de advocaat. 'Bedankt voor uw inspanningen. Wat gaat er verder gebeuren?'

'Dat hangt van de minister van Binnenlandse Zaken af. Ik verwacht dat jullie na het weekend naar een uitzettingscentrum moeten en binnen enkele dagen op een vliegtuig naar Afghanistan gezet worden.'

'Wij alle drie?'

'Ik ben bang van wel.'

Muhammad knijpt zijn lippen op elkaar en kijkt naar zijn vrouw en dochter. Elf jaar heeft het geduurd. Elf jaar waarin ze in relatieve vrijheid hebben kunnen leven. Elf jaar waarin zijn meisje, zijn onbezorgde serene schoonheid, is opgegroeid van Afghaanse kleuter tot Nederlandse puber met een laptop, mobieltje, paardrijles, Nederlandse vriendjes en vriendinnetjes en, het allerbelangrijkste, drie jaar gymnasium en onderweg naar een studie geneeskunde.

Muhammad schudt bijna onzichtbaar zijn hoofd. Dat is voorgoed onbereikbaar en dat spijt hem het meest. Zijn superslimme dochter zou niet de kans krijgen haar talenten voor de maatschappij in te zetten als oncoloog of radioloog. Hij heeft er elf jaar voor gevochten en nu is het met dank aan de laatste verkiezingen mislukt.

Een kneepje in zijn hand doet hem opkijken.

'Dankjewel, pap. Voor alles wat je geprobeerd hebt.'

Muhammad legt zijn hand op het lange zwarte haar van zijn dochter en trekt haar tegen zich aan zodat ze de tranen in zijn ooghoeken niet ziet.

De mountainbike stopt met knarsende remmen. De man wipt sportief van het zadel en zet de fiets zorgvuldig tegen een boom. Hij trekt de Le Coq Sportif zomertrui uit en hangt hem over zijn schouders, met de mouwen voor zijn borst. Zijn gebruikte onderbenen komen onder een halflange Gaastra zeilbroek uit en steken in witte wielrenschoenen. Hij klimt onhandig op het houten kasteeltje in de speeltuin en zet zich naast de jongen die in kleermakerszit voor zich uit zit te staren.

'Wil je me vertellen wat er aan de hand is?'

De jongen haalt zijn schouders op. 'Niks.'

'Als er niks aan de hand is, waarom gooi je dan een skateboard naar je moeder?'

'Het spijt me, pap.'

Steven Jansen slaat zijn arm om zijn zoon heen. 'Dat is niet genoeg, jongen. Je had je

moeder kunnen verwonden. Bovendien heb je bijna haar dure camera kapotgemaakt.’ Jordy schudt de arm van zich af en staat op. Hij glijdt op zijn sneakers staand de glijbaan af. ‘Is dat alles waar je aan kunt denken? Die kutcamera van 1700 euro? Dat fucking skateboard? Haar kapsel?’

‘He jongeman, zo praat je niet tegen je vader.’

‘Rot toch op en laat me met rust.’ Jordy springt op de mountainbike en trapt als een waanzinnige om de fiets op gang te krijgen voor zijn vader hem kan grijpen. Steven Jansen glijdt op zijn kont de glijbaan af en staart zijn zoon achterna die snel kleiner wordt. Hij draait zich om en rent naar huis.

‘Pap?’

Muhammad Hbrahim Seray reageert niet.

‘Papa?’

Hij draait zich om en richt zijn blik van de landerijen op zijn dochter.

‘Wat is er, Safiya?’

‘Ik ga niet terug.’

Muhammad kijkt haar verbaasd aan. ‘Je moet.’

Safiya schudt vastberaden met haar hoofd. Haar blik is verlegen en brutaal tegelijk. ‘Ik weiger.’

Muhammad stapt op zijn dochter toe en blikt opzij naar zijn vrouw. ‘Je meent het?’

Ze knikt. ‘Ik ga niet. Ik wil hier blijven. Het is oneerlijk. Ik ken Afghanistan niet. Ik wil niet in een woestijn wonen en een soepjurk aantrekken met een kap over mijn hoofd. Ik wil naar school en ik wil dokter worden. Iedereen wil dat ik blijf, behalve die stomme minister. Rotzak.’

‘Hoe bedoel je, iedereen wil dat je blijft?’

‘Nou, op school. Alle kinderen uit mijn klas en alle leraren willen dat ik hier blijf.’

‘Is dat zo?’

‘We praten er vaak over in de klas. Iedereen is het erover eens dat de minister achterlijk is. Ik ben Nederlandse, geen Afghaanse. Ik spreek Nederlands, geen Afghaans. Ik eet slagroomtaart, McDonalds, pannenkoeken en poffertjes en ik drink cola. Wat ze daar eten weet ik niet eens.’ Safiya begint te huilen.

‘In Afghanistan eten ze hetzelfde als wat je moeder voor ons kookt. Het zal meevallen. Je past je aan.’

Safiya maakt zich los en stapt achteruit. ‘Oh ja? Hoe kun je dat zeggen? Je hebt zo je best gedaan om ervoor te zorgen dat we hier kunnen blijven. Elf jaar lang heb je mij en mama meegenomen van rechtbank naar rechtbank en van advocaat naar advocaat om ervoor te zorgen dat we in Nederland mogen blijven. En nu moeten we terug en zeg je dat het meevalt en dat ik me aanpas? Nou, vergeet het maar.’

Muhammad steekt een waarschuwendende vinger op. 'Niet brutaal worden tegen je vader. Doe je naam eer aan, Safiya de Onbezorgde. Je gaat met je moeder en mij mee terug naar Afghanistan en je past je aan. Basta.'

Muhammad draait zich om en staart verder over de groene Friese weilanden. Hij zou ze missen, zoals hij alles aan Nederland gaat missen. Het gekissebis over niets in de poldermentaliteit, de grappig trieste discussies over trainingsmissies in zijn vaderland, de onlogische houding tegenover vreemdelingen en het gedraai en gelieg in de politieke werkelijkheid van Den Haag. Alles zou hij missen, want het gaat alleen maar minder worden.

De achterdeur valt met een klap in het slot. Muhammad draait zich om en ziet nog net de lange zwarte haren van Safiya achter haar aan wapperen als ze wegfietst. Hij rent achter haar aan. 'Safiya, waar ga je heen? Kom terug. Luister naar je vader, kom onmiddellijk terug.'

Ze steekt haar hand op en zwaait naar hem.

'Hi.'

Jordy staat aarzelend op en zet haar fiets voorzichtig tegen de mountainbike aan. Safiya huilt. Even weet hij niet wat hij moet doen. Dan steekt hij zijn armen uit en slaat ze om haar heen. Precies zoals hij zijn vader heeft zien doen bij zijn moeder nadat opa overleden is.

'Gaat het?'

Ze schudt van niet.

'Je moet sterk zijn. Je weet wat we hebben afgesproken.'

'Ik vind het moeilijk. Ik wil papa en mama geen verdriet doen. Snap je dat?'

Hij streelt onhandig door haar lange zwarte haren. 'Ik geloof het wel. Mijn ouders zijn soms eikels, zeker mijn moeder, en toch wil ik ze niet kwijt.'

Safiya maakt zich los en pakt een zakdoek. Ze droogt haar ogen. 'Ik wil het liefste bij ze blijven. Ik wil alleen niet terug naar Afghanistan. Wat moet ik daar? Iedereen die ik ken woont hier. Mijn vader zegt dat het meevalt. Nou, internet zegt dat het helemaal niet meevalt. Afghanistan is een verzameling zand en rotsen waar een meisje een stuk slechter af is dan in Nederland.'

Jordy pakt voorzichtig haar hand. 'Je weet wat we afgesproken hebben. Zo gaan we het doen.' Hij kijkt haar streng aan.

Ze kijkt vol vertrouwen in zijn blauwe ogen. 'Denk je echt dat het gaat lukken?'

'Het moet lukken! Iedereen gelooft erin.'

Safiya knikt aarzelend. 'Heb je al met je vader gepraat?'

Jordy zucht, laat haar hand los en zakt door zijn knieën. Hij staart naar de grond en maakt met zijn sneaker een acht in het zand. 'Nog niet. Ik wilde het vanmorgen doen,

maar hij deed weer zo eikelig. Net alsof hij mijn grootste vriend is.' Jordy steekt zijn vinger in zijn keel en doet alsof hij moet overgeven.

Safiya knielt voor hem. 'Je moet met hem praten, Jordy. Je moet. Hij is de enige die kan helpen.'

Jordy knikt somber. 'Ik weet het en ik baal er van.'

Hij staat op en klopt zijn broek af. Hij trekt Safiya overeind en reikt haar de fiets aan.

'Het is bijna donker. We gaan naar de schuilplaats.'

Safiya stapt op en fietst achter hem aan.

'We gaan terug en ik bel de politie.'

'Nee, Steven. Rij nog één keer rond.'

Hij zucht en parkeert de Mercedes C230 in de berm. Hij kijkt zijn vrouw verdrietig aan.

'Het heeft geen zin, Allison. Het is te donker om iets te zien. Bovendien moeten we terug naar Jolijn. Ze zit veel te lang alleen.'

Allison Jansen kijkt haar man met betraande ogen aan. 'Alsjeblieft, Steven, nog één rondje. Ik bel Jolijn wel dat we zo thuiskomen.'

Steven schakelt in de eerste versnelling. De grote Mercedes zoekt over de klinkers. Na twintig minuten rijdt hij doelbewust richting huis. De poort die de oprijlaan afsluit van de openbare weg gaat automatisch open zodra de Mercedes in de buurt komt.

'Bel de politie, Allison. Jordy wil niet gevonden worden, of er is iets met hem gebeurd. Misschien kunnen ze zijn mobieltje traceren.'

Allison bijt op haar lip en toetst 112.

Muhammad Hbrahim Seray wordt uit zijn sombere gedachten opgeschrikt door een schreeuw van zijn vrouw Wajiha. Hij heeft zich enkele uren lang afgevraagd waar zijn dochter heen is vertrokken. Hij heeft er met Wajiha over gesproken. Zij heeft alle vriendinnen van Safiya gebeld en natuurlijk meerdere keren haar eigen nummer. Ze had niet opgenomen. Ten einde raad is ze met een knetterende hoofdpijn naar boven vertrokken en is Muhammad voor het raam gaan staan.

De schreeuw was van boven gekomen en voerspelt weinig goeds. Muhammad haast zich de trap op en vindt zijn vrouw bewusteloos op de grond in de kamer van hun dochter met een brief in de hand. Hij pakt de brief en legt hem zonder te lezen op Safiya's bureau. Hij helpt Wajiha overeind en daarna op de rand van het bed.

'Gaat het?', fluistert hij vanonder zijn borstelige snor.

'Heb je het gelezen? Heb je gelezen wat ze geschreven heeft? Pak de brief en lees wat ze schrijft.'

Muhammad staat op en loopt schoorvoetend naar het bureau. Met de brief in zijn hand zet hij zich naast zijn vrouw op de rand van Safiya's bed. Ze legt haar hoofd tegen zijn

schouder en grijpt zijn hand. Langzaam, maar steeds sneller leest hij de brief. Zodra hij uitgelezen is verfrommelt hij hem tot een prop en smijt hem in een hoek. 'Zo ver zijn we dus gekomen in dit prachtige, geweldige, knettergekke land. Hier heb ik zo lang voor gevochten. Hier hebben wij zo hard voor gewerkt.'

Muhammad staat op, slaat met zijn vuisten tegen de muur en leunt met zijn hoofd voorover tegen het roze behang. Zijn tranen maken er natte sporen op, waardoor het roze verkleurt tot rood en zijn tranen op bloedspatten lijken.

'Doe wat, Muhammad. Doe iets. Ze is wanhopig. Als je niets doet gaat ze dood.'

'Wat kan ik doen? Ze heeft haar keuze gemaakt.'

'Doe iets', gilt Wajiha. 'Zorg dat mijn meisje bij me terugkomt.' Ze laat zich huilend achterover op bed vallen.

Muhammad sjokt de trap af en ploft op de bank naast de telefoon. Hij belt de NS om ze te waarschuwen voor het plan van Safiya. Daarna belt hij de politie.

'Heb je het warm genoeg?'

Safiya glimlacht naar Jordy. 'Ja, dank je wel. Het is echt super hier. Je hebt geweldig je best gedaan.'

Jordy bloost. Hij heeft vaker hutten gebouwd en ondergrondse gespeeld. Deze keer is het echt. Dit is geen game. Safiya is echt in gevaar en hij moet proberen haar te redden.

'Ga je snel met je vader praten?'

'Hé? Ja, ja, vanavond nog. Geef me je telefoon. Die kunnen ze opsporen.'

Jordy haalt de batterij en de SIM-kaart eruit. Ook zijn eigen telefoon demonteert hij.

'Jordy?'

Ze kijkt hem bang aan. Even denkt hij dat ze gaat huilen. 'Ik ben ook bang, Safiya. Ik weet zeker dat het allemaal goed gaat komen. Hier, jij krijgt de telefoon van Mats. Ik neem de telefoon van Clarissa. Dan kunnen wij elkaar altijd bellen en ze kunnen ons nooit opsporen. Zo, tijd om mijn zusje te bellen.'

Jordy toetst het nummer van Jolijn in.

'Geef papa... Niet zeuren, Jolijn. Geef papa. Nu!'

Hij wacht even.

'Pap?' Jordy snikt. 'Nee, pap. Luister naar me... Pap, luisteren. Alles is goed met... met mij. Nee, ik ga je niet vertellen waar ik ben. Pap... Niet doen, pap. Luister naar me. Ik heb je hulp nodig. Kom vanavond om tien uur naar het voetbalveld. En pap? Kom alleen.'

Jordy hangt op en veegt het zweet van zijn voorhoofd. Hij kijkt met grote ogen naar Safiya. De tranen biggelen over zijn wangen. 'Ik... ik... kan niet geloven wat ik tegen mijn vader heb gezegd.'

Safiya werpt de deken af en omhelst hem. 'Ik vond je keigoed. Net als in de film.' Ze kust hem op zijn wang.

'Ja', mompelt Jordy, 'net als in de film'. Hij voelt voorzichtig aan de vochtige plek op zijn wang.

'Meneer Jansen, het telefoontje is afkomstig van de telefoon van Clarissa Wildeboer. Zegt u dat iets?'

Steven Jansen haalt verdund zijn schouders op en kijkt met opgetrokken wenkbrauwen naar het behuilde gezicht van zijn vrouw. Allison springt op en rent naar boven, naar Jordy's computer. Enkele minuten later komt ze zwaaiend met een klassenlijst de trap af stuiten.

'Clarissa Wildeboer is ongetwijfeld de zus van een klasgenootje van Jordy, Mats Wildeboer. Heeft dat krentje iets met de verdwijning van mijn zoon te maken?'

'Allison, rustig. Wat is hier aan de hand, agent?' Steven Jansen kijkt de politieman onderzoekend aan. 'Is Jordy ontvoerd? Voor losgeld of zo? Ik heb een goede positie bij een bank en veel mensen zijn niet blij met banken.'

Klaas Tjalkema tuit zijn lippen en kijkt Steven Jansen strak aan. Hij kan zich goed voorstellen dat er veel mensen rondlopen die niet blij zijn met banken. Zijn vrouw is door de bankencrisis haar baantje van drie dagen in de week bij een grote bank/verzekeraar ook kwijtgeraakt. Hij krabt zich op zijn hoofd.

'Weet u, meneer, mevrouw, er is hier iets vreemds gaande. Wat dat precies is weet ik nog niet, maar daar kom ik wel achter. Ik zal het u proberen uit te leggen. Vlak nadat we uw telefoontje ontvingen, kregen we nog een telefoontje over een vermissing. Een meisje. En laat dat meisje nou toevallig bij uw zoon in de klas zitten.' Klaas Tjalkema kijkt hen vorschend aan.

Allison Jansen valt uit. 'Daar hebben wij niks mee te maken. Ik stel voor dat u uw werk gaat doen en mijn zoon terugvindt in plaats van hier op de bank koffie te zitten slampen.' 'Allison! Sorry, meneer Tjalkema, neemt u het mijn vrouw niet kwalijk. Het wordt haar allemaal een beetje teveel.'

'Geen probleem, meneer Jansen. We zijn wel wat gewend. Ik was ook nog niet uitverteld.' Hij kijkt Allison bestraffend aan. Ze slaat haar ogen neer en mompelt iets wat op een verontschuldiging lijkt. Het klinkt Tjalkema niet echt gemeend in de oren.

'Het meisje in kwestie heet Safiya Hbrahim Seray. Haar vader heeft de NS gebeld dat ze een zelfmoordbrief heeft achtergelaten waarin ze schrijft dat ze voor de trein gaat springen. Daarom heeft hij ons gebeld. Ze is op haar fiets het ouderlijk huis ontvlucht en tot op heden spoorloos. Onze experts geloven haar briefje niet. Ze denken dat het een smoesje is. Uit voorzorg hebben we uiteraard wel alle treinverkeer tussen Leeuwarden en Zwolle en tussen Leeuwarden en Harlingen stilgelegd. Weet u, ik vermoed dat er een verband bestaat tussen de verdwijning van uw zoon en het meisje Safiya.'

Steven Jansen kijkt zijn vrouw hulpeloos aan. 'Ken jij dat meisje?'

'Nooit van gehoord', fluistert ze.

'Kijkt u naar het journaal? Safiya en haar familie komen uit Afghanistan en, toevallig of niet, gisteren heeft de rechtbank in Den Bosch bepaald dat ze het land uit moeten. Belachelijk als je het mij vraagt, aangezien het kind vijftien is en haar hele jeugd hier heeft gewoond, maar die dikbetaalde sufferds in Den Haag zullen het wel beter weten. Ik denk dat zij er vandoor is en dat uw zoon haar helpt.'

Steven Jansen zakt achterover op de bank en masseert zijn kloppende slapen. 'Bedoelt u dat onze zoon ontvoerd is omdat hij een Afghaans meisje helpt?'

Tjalkema zucht, neemt zijn pet af en krabt op zijn hoofd. 'Ik bedoel dat uw zoon helemaal niet is ontvoerd. Hij is er vandoor met dat meisje.'

Steven Jansen schudt beslist zijn hoofd en grijpt de hand van zijn vrouw. 'Geen denken aan. Daarvoor is Jordy veel te verstandig. Of niet, lieve?'

Hij blikt opzij naar Allison, die heftig knikkend de woorden van haar man bevestigt. 'Eén ding is zeker, Jordy is veel te slim om zich met zulke zaken in te laten.'

Klaas Tjalkema fronst en zet zijn pet op. Hij buigt naar voren, richting Allison. 'Kunt u mij uitleggen wat u bedoelt met "zulke zaken"?'

Ze kijkt hem met haar kin vooruitgestoken en haar neus omhoog vanonder haar half geloken oogleden aan. 'Ik bedoel', zegt ze langzaam, 'dat onze kinderen te slim en te verstandig zijn om zich met asielzoekers in te laten. Ze weten heel goed dat daar alleen maar gedonder van komt.'

Klaas Tjalkema bijt op zijn tanden en telt langzaam tot tien. 'Als u dat zo zeker weet, mevrouw, dan hoef ik u zeker niet te vragen de spaarpot en de bankrekening van uw zoon te controleren? Safiya Hbrahim Seray heeft al haar zakgeld meegenomen en ik durf er honderd euro op te zetten dat uw zoon ook een lege bankrekening bezit.'

'Verwaande kwast', sist ze, 'je kunt beter zorgen dat hij terugkomt. Maar als je het zo nodig zeker wilt weten, dan ga ik wel even kijken.' Allison stampet de trap op, nagekeken door haar man en agent Tjalkema.

Steven schraapt zijn keel. 'Ik denk dat ik mijn excuses moet aanbieden voor mijn vrouw, agent. Normaal is ze niet zo. Normaal is ze hartelijk en lief en een geweldige moeder voor Jordy en Jolijn.'

'U zult het wel weten, meneer Jansen.'

'Ik zou het moeten weten inderdaad.' Hij staart naar de trap.

'Jordy?'

Hij draait zich met een ruk om.

'Wat is er?'

'Clarissa.' Safiya geeft hem de telefoon van Mats.

'Hi, Clarissa', fluistert hij.

'Pas op, Jordy, ze proberen je te traceren. Er was net een agent aan de deur voor mij.'

'Je hebt toch niks gezegd?'

'Nee, natuurlijk niet. Ik heb gezegd dat ik mijn mobieltje verloren ben, precies zoals we hebben afgesproken.'

'Super. Je bent cool, Clariss.'

Ze lacht kort. 'Dat weet ik, Jor. Geef Safiya nog even.'

De meiden spreken kort met elkaar.

'Mats gaat zo naar het voetbalveld.'

Jordy kijkt op zijn horloge. 'Precies op tijd. Hij moet daar over tien minuten zijn. Kom even alsjeblieft.'

Safiya kruipt naar hem toe en trekt zich op aan zijn arm. Ze is maar iets kleiner dan hij.

'Gaat het met je?'

'Hm? Ja. Jij moet op de uitkijk. Let goed op of je mijn vader ziet weggaan. Ik moet plassen.' Jordy wipt aan de achterkant hun schuilplaats uit en plast tegen een boom. Hij plast bijna over zijn broek als hij een ijzingwekkende schreeuw hoort.

'Dat misselijke rotjoch', schreeuwt Allison, 'Alles doe je voor ze, alles heb je voor ze over en dit is je dank. Hier.' Ze smijt een paar printjes over de tafel. 'Hij heeft alle rekeningen geplunderd.'

'Daar kan nooit veel opgestaan hebben, schat.'

'Je begrijpt het niet, lul.' Ze kijkt hem aan alsof ze op het punt staat haar nagels zo diep mogelijk in zijn oogkassen te begraven. 'Ik zei alle rekeningen. Jij staat tienduizend rood, ik sta vijfduizend rood, onze hypotheekrekening is leeg, onze beide spaarrekeningen zijn leeg, zijn eigen rekening is leeg en hij heeft vijfhonderd van zijn zusje gepikt. Die kleine rat, dat smerige rotjong, die... die.'

Steven heft zijn hand op. 'Zo kan het wel weer. Jij maakt je drukker over een paar verdwenen centen dan over je zoon. Ben je helemaal gek geworden?'

Allison wil haar mond opendoen.

'Hou je mond! Je hebt meer dan genoeg gezegd vandaag.' Hij poetst het zweet van zijn voorhoofd. 'Het is bijna tien uur. Ik ga naar dat verdomde voetbalveld, uitzoeken wat er met mijn zoon gebeurd is. Jij blijft hier en u ook. Ik ga alleen en ik wil er niemand bijhebben. Het gaat hier verdomme om twee kinderen van vijftien, niet om een criminele bende.' Steven trekt zijn jas aan en smijt de hoge voordeur met zo'n klap achter zich dicht dat een van de glas-in-lood raampjes uit de sponning vliegt en op de marmeren trap uit elkaar spat.

'Je vader vertrekt.'

Jordy gluurt over haar schouder.

'Waar is de telefoon?'

Safiya draait zich om en geeft hem de telefoon. Jordy belt Mats. 'Mijn vader is onderweg. Lopend.'

Hij staart Safiya aan. Ze pakt de telefoon af, doet hem uit en steekt hem in haar zak. Daarna omhelst ze hem. 'Ik ben niet bang meer, Jordy, en jij hoeft ook niet bang te zijn.'
'Ik ben niet bang', bibbert hij, 'alleen heel zenuwachtig.'

'Hij is je vader. Hij zal je niets doen.'

'Dan ken jij mijn vader niet', antwoordt Jordy somber, die zich een pak voor zijn broek herinnert nadat hij een raam ingeschoten had met voetballen.

De bel gaat.

'Gaat u niet open doen?'

Allison gebaart dat Tjalkema de deur zelf maar moet opendoen.

'Goedenavond, mijn naam is Muhammad Hbrahim Seray. Ik heb van uw collega's begrepen dat Jordy Jansen, een klasgenoot van mijn dochter, hier woont en ook vermist is.' Muhammad Seray heeft zijn zwarte hoed afgenomen en maakt een korte beweging vanuit zijn heupen naar Tjalkema.

'Tja, dat klopt wel zo ongeveer, denk ik.' Klaas Tjalkema neemt zijn pet af en krabt op zijn hoofd.

'Zou ik meneer of mevrouw Jansen kunnen spreken? Misschien kunnen wij elkaars leed verlichten.'

'Wie bent u nou weer?' De stem klinkt ijzig als een poolwind en komt als een valse bries achter de rug van Tjalkema vandaan. Hij stapt opzij.

Allison Jansen staart in het serene, fijnbesneden gezicht van Muhammad Seray. Hij buigt als een knipmes en maakt een kleine reverentie waarbij zijn vilten hoed een brede zwaai door de hal maakt. Daarna trekt hij zijn zwartleren handschoenen uit en steekt ze in de zak van zijn halflange wollen jas.

'Staat u me toe mijzelf voor te stellen, mevrouw Jansen. Mijn naam is Muhammad Hbrahim Seray. Ik vermoed dat mijn dochter met uw zoon op stap is.'

Allison Jansen zegt niets. Ze gebaart met open mond dat Muhammad verder mag komen. Klaas Tjalkema sluit voorzichtig de deur en kan een glimlach niet onderdrukken.

'Mats.'

De gefluisterde naam drijft weg in de zachte avondbries.

'Hey dude.'

Een jongen van dezelfde lengte als hij stijgt als een schim op uit het struikgewas. Ze stompen elkaar tegen de bovenarm.

'Wat is er aan de hand, dude? Heb je je vader gedist?'

'Nee, het liep vanmorgen anders dan gepland. Het portmonster begon te zeiken. Is hij er al?'

Mats wijst naar een eenzame man aan de rand van het voetbalveld. Hij staart voor zich uit zonder zich bewust te zijn van de jongens die hem bestuderen.

'Heb je die dingen bij je?'

'Uiteraard, dude, dat hadden we afgesproken.' Mats grijpt onder zijn Nike bodywarmer en trekt een handboei tevoorschijn.

'Zijn dat echte?'

Mats glimlacht breed. 'Nou en of. Mijn zus krijgt ze echt niet af als haar vriend haar ermee vastmaakt aan het bed.'

Jordy staart Mats met open mond aan. 'Clarissa?'

Mats petst hem tegen zijn achterhoofd. 'Nee lul, Lucinda natuurlijk.'

Jordy grinnikt schaapachtig en draait zich naar het voetbalveld. Zijn vader heeft zich niet bewogen. Of toch? Hij ziet een rood puntje opgloeien. Die stiekemerd. Hij staat te roken. Zijn vader is een paar jaar geleden gestopt met roken omdat Allison er een hekel aan heeft. Blijkbaar is hij toch niet zo heel erg gestopt. Dat is gunstig. Daar kan hij hem mee chanteren.

'Heb je nog iemand anders dan mijn vader gezien?'

Mats schudt zijn hoofd. 'Nee, ik ben hier al een half uur. Ik heb de gebouwen bekeken en het fietsenhok en ik heb niemand gezien of gehoord. De juten zijn er niet.'

Jordy kijkt naar zijn vader en probeert de handboeien open en dicht te klikken. 'Oké, dan ga ik. Bedankt man.'

'Hey, het is oké dude. We houden allemaal van haar. Ik blijf hier wachten tot je veilig weg bent.'

'Mag ik gaan zitten?'

Muhammad Seray kijkt naar agent Tjalkema. Die grijnst breed. 'Van mij wel, maar aangezien ik ook te gast ben, denk ik dat ik niet de juiste persoon ben om die vraag aan te stellen.'

Muhammad kijkt opzij en herhaalt zijn vraag. Allison bloost, kucht, strijkt haar rok glad en gebaart met haar gemanicuurde hand dat hij kan gaan zitten. 'Uiteraard, meneer Seray, waar zijn mijn manieren. Wilt u iets drinken? Koffie, thee, of wat uw soort mensen dan ook graag drinkt?'

Klaas Tjalkema sluit zijn ogen en schudt bijna onmerkbaar zijn hoofd. Dit gaat een lange avond worden.

'Nee, dank u, mevrouw Jansen. Ons soort mensen ligt normaal om deze tijd bijna op bed. Net als u ongetwijfeld. Ik ben naar u toe gekomen om u te steunen in deze moeilijke tijd en om met u en uw man te overleggen of we samen actie kunnen ondernemen om onze

lieve kinderen terug te vinden.'

Bij Allison speelt ineens de afgelopen vijftien jaar als een stomme film in Super8 over haar netvlies. Letterlijk en figuurlijk. Afstuderen, mantelpakje, werken, kinderen baren, minder werken, stoppen met werken en de huishouding regelen, alhoewel, die regelt zichzelf zolang ze maar betaalt. Eén keer per kwartaal seks met Steven en elke maand een keer met haar pianoleraar. God, met de pianoleraar. Ze slaat zich tegen het voorhoofd. Hoe diep kun je zakken? Shoppen in Amsterdam en in Milaan. Vuitton tasjes en Prada schoenen, Prada sneakers voor Jordy. En... tja, als ze dan toch eerlijk is tegen zichzelf, dan gelijk helemaal, twee flessen rode port per dag.

Allison Jansen wordt misselijk en breekt. Ze bedekt haar gezicht met haar handen om de plotselinge waterval van tranen te verbergen. 'Het is mijn schuld. Het is allemaal mijn schuld. Ik ben verdomme zo'n stomme kaktrut geworden waar ik vroeger zo'n hekel aan had. Het spijt me, meneer Seray. Het spijt me zo.'

Ze staat op en omhelst Muhammad intens. Ze klemt hem zo hard tegen zich aan dat hij bijna geen lucht krijgt. 'Het spijt me dat ik zo'n tweederangs egoïst ben die meer aan zichzelf denkt dan aan uw problemen, die veel groter zijn. Het spijt me dat mijn zoon uw dochter ontvoerd heeft. Het spijt me dat we een regering van dwazen gekozen hebben die niet in drie dagen kan beslissen of u hier welkom bent met uw gezin, maar daar elf jaar voor nodig heeft. Het spijt me dat... dat... u hier alleen bent. U bent getrouwd. Waar is uw vrouw?'

Muhammad maakt zich voorzichtig los uit de stevige omhelzing van Allison. Hij klopt een stofje van zijn vest en schikt zijn pantalon voor hij antwoord geeft. 'Mevrouw Seray is thuis. Ze wacht daar op onze dochter of op bericht van de politie.'

Allison knikt begrijpend en draait zich om naar Tjalkema. 'Heb jij niks nuttigers te doen?' Ze stapt kordaat op hem toe met vinnige tikjes van haar naaldhakken op het parket. Ze gaat vlak voor hem staan en fixeert haar donkerblauwe ogen op de zijne.

'Wat heeft u in gedachten, mevrouw Jansen?' Tjalkema wordt niet heet of koud van haar nabijheid.

'Ik stel voor dat u mevrouw Seray ophaalt en haar hierheen brengt. Als meneer Seray dat goedvindt tenminste.' Ze kijkt achterom naar Muhammad. Die is te verbaasd om te reageren. 'Een van jouw collega's is vast wel in staat om op het huis en de telefoon van meneer en mevrouw Seray te passen. Het is zowel voor mij als voor de familie Seray beter dat we bij elkaar zijn.'

'Dat zou goed kunnen, mevrouw Jansen. Ik kan er van op aan dat u geen gekke dingen gaat doen terwijl ik weg ben?'

Allison legt haar hand schuin over haar borst. 'Met de hand op mijn hart, agent. Wij gaan nergens heen tot u meneer Seray met zijn vrouw herenigd hebt.'

Allison laat Tjalkema staan en richt zich op Muhammad. 'Zo, en nu tussen ons. Vertelt u

me eens wat er allemaal met u aan de hand is. Waar u precies vandaan komt en zo en waarom we in dit schijtland zo moeilijk doen over mensen als u.'

'Pap?'

'Jordy?' Steven Jansen trapt zijn peuk uit en kijkt wild om zich heen. 'Waar ben je jongen?'

Jordy stuurt Mats met een handbeweging de struiken door. Hij ziet aan de reactie van zijn vader dat hij het geritsel hoort. Hij houdt zijn hand voor zijn mond. 'Ga liggen, pap. Op je buik, daar naast het fietsenrek.'

Steven steekt zijn handen omhoog. 'Doe niet zo raar, jongen. Kom hier en we praten erover. Wat heb je met dat meisje gedaan? Is alles goed met haar?'

'Ga liggen, pap, als je mij en je geld terug wilt zien.'

Steven Jansen zakt zuchtend door zijn knieën en gaat languit op het gras liggen.

'Handen boven je hoofd.'

'Jordy, wat wil je nou? Maak het niet erger dan het al is. Kom hier en laten we naar huis gaan. Je moeder is doodongerust.'

Jordy stapt naar voren en haakt de rechterpols van zijn vader met de handboei van Mats' zus aan het fietsenrek. Met de ongerustheid van zijn moeder zou het wel meevallen. Die wordt vooral onrustig als de bodem van de portfles in zicht komt. Jordy stapt snel weer achteruit, de schaduw van het clubgebouw in.

'Jezus, Jordy! Maak me los. Maak me onmiddellijk los. Ik ben je vader, verdomme.'

'Ja, verdomme, jij bent mijn vader. En tot ik zeker weet dat je doet wat ik zeg, blijf je daar mooi liggen.'

Het lukt Jordy zijn stem niet te laten trillen. Hij wacht tot zijn vader iets zegt. Het duurt voor zijn gevoel eeuwen.

'Je meent het.'

'Zeker weten.'

'Laat me rechtop zitten en maak me los.'

'Nee, pap! Niet tot je me serieus neemt.'

'Waarmee?'

'Met wat je voor me moet doen.'

'En wat mag dat zijn?'

Jordy kreunt van opluchting. Eindelijk stelt zijn vader de vraag. Hij leunt met zijn voorhoofd op zijn arm tegen de houten deur van de voetbalkantine en geeft over.

Safiya plast bijna in haar broek van de zenuwen. Jordy blijft veel te lang weg en tot overmaat van ramp heeft ze haar vader aan zien komen en bij de Jansens naar binnen zien gaan. Zodra de deur weer wordt geopend verwacht ze haar vader naar buiten te

zien komen. Het is echter de agent, die in zijn politieauto duikt en wegrijdt. Een kwartier later komt hij terug. Tot haar verbazing stapt haar moeder uit de auto.

'Mama', snikt ze en bedekt net op tijd haar mond.

Door haar tranen heen ziet ze haar moeder de marmeren trap oplopen en voor de agent uit naar binnengaan. Jordy is nog niet terug, net zomin als Jordy's vader. Waarom heeft de agent haar moeder opgehaald? Een truc? Hopen ze dat ze naar huis gaat als ze door heeft dat er niemand is? Zou er thuis een agent zitten wachten?

Ze kijkt naar het mobieltje. Jordy heeft duidelijk gezegd dat ze het alleen aan mag zetten in noodgevallen. Is dit een noodgeval? Als ze hem aanzet, wie moet ze bellen? Haar mobieltje en die van Jordy zijn bij Clarissa in bewaring. Het enige dat ze kan bellen is het mobieltje van Mats. Die heeft Jordy bij zich. Dat heeft geen zin. Ze zou hem misschien precies op het verkeerde moment bellen.

Safiya steekt het mobieltje terug in haar zak. Ze moet dichterbij het huis komen. Dan kan ze misschien horen wat er wordt gezegd. Ze doet haar jas uit en klimt uit het ondergrondse hol dat Jordy en Mats stiekem achter de houten schuur van de familie Jansen hebben gegraven. Ze glipt om het schuurtje heen en glijdt aan de achterkant van het huis in de schaduw tegen de muur.

'Dat kan niet, jongen. Dat krijg ik nooit voor elkaar. Bovendien is het hartstikke verboden. Als we, als ik gepakt word ga ik zeker vijftien jaar de gevangenis in.'

'Het moet', zei Jordy. 'Wil je je 48.000 euro terugzien? Dan regel je het. Jij kunt dat. Ik weet zeker dat je het kunt.'

'Jordy, weet je wel wat je van me vraagt? Je wilt dat ik overheidscomputers ga hacken en valsheid in geschrifte pleeg. Wat denk je dat er gebeurt als ze er op de bank achterkomen?'

Jordy begint te huilen. 'Het moet. Het is de enige manier. Als je het niet doet, zie je ons nooit meer terug en je geld ook niet. Ik stop de telefoon van Mats in je zak. Als je het doet sms je een 1 naar Clarissa. Als je het niet doet sms je een 2. Dan weten we allemaal dat je ons verraden hebt en mama en Jolijn ook.'

'Jordy! Denk na, verdomme. Het is veel te link. Maak me los en ik beloof je dat ik over een andere oplossing zal nadenken.'

Jordy veegt zijn tranen weg en schudt zijn hoofd. 'Niet goed genoeg. Ik ga nu weg. Je weet het; een 1 of een 2.'

'Jordy! Je kunt me niet zo laten liggen. Maak me los.'

'Maak je geen zorgen, pap. We hebben aan alles gedacht.' Hij rent weg.

Klaas Tjalkema zou met zijn oren hebben staan klapperen als hij dat zou kunnen. De metamorfose die Allison Jansen in zeer korte tijd ondergaat is bewonderenswaardig. Van

yuppenvrouwetje met teveel geld, tijd, schoenen en bijpassend idioot gedrag in een betrokken moeder, een vrouw met een ziel, en bovenal een vrouw met een hart. Een make-over team van een van de RTL's had het niet beter en zeker niet sneller gekund. Ze legt meneer en mevrouw Seray zo in de watten dat ze er verlegen van worden. Daarna hoort ze hen uit over hun verleden en de reden van hun komst naar Nederland. 'Ik snap het toch nog niet helemaal, meneer Seray. U zegt dat u voor de Taliban gevlucht bent. U bent ingenieur, uw vrouw is officieel student. Waarom gelooft de IND niet dat u gevaar loopt in Afghanistan?'

Meneer Seray knikt geduldig. 'De IND is van mening dat Afghanistan veilig genoeg is voor onze familie om terug te keren en daar ons leven op te pakken. Ze snappen niet dat "veilig genoeg" iets anders betekent dan "in alle veiligheid". De Taliban is officieel afgezet, maar er lopen nog veel aanhangers rond.

Ik wil het beste voor mijn gezin. Ik wil dat mijn vrouw haar studie afmaakt en gaat werken. Ik wil dat mijn dochter haar gymnasiumdiploma haalt en radioloog of oncoloog wordt. Dat is onmogelijk in Afghanistan. Weet u dat ze beter Fries spreekt dan Afghaans?'

Allison Jansen sluit kort haar ogen in een poging de woede die langzaam bezit van haar neemt te onderdrukken. 'En omdat u in Duitsland bent geweest, geldt het Generaal Pardon uit 2007 niet voor u.'

Het is geen vraag maar een constatering. Muhammad Seray plukt aan zijn snor en buigt zijn hoofd. 'Kijkt u naar mijn vrouw. Ze is een moderne, jonge, slimme moslimvrouw. Als u mijn dochter zou kennen, zou u haar in uw warme hart sluiten. Ze lopen beiden gevaar in Afghanistan omdat ze zich te westers gedragen naar de mening van vele ongeletterde infantielen. Mijn vrouw en dochter willen studeren en werken, net als iedereen. U werkt toch ook?'

Allison draait haar hoofd af en gaat voor het raam staan. Werken, ja, ze heeft gewerkt, maar het was saai geweest. Drie dagen in de week routineklusjes uitvoeren die eigenlijk in één dag konden. Dus had ze haar baan opgezegd om fulltime moeder te worden. Met daverend succes. Jordy kan zijn port slurpende moeder wel schieten en Jolijn probeert zich zoveel mogelijk achter haar broer te verstoppen. En Steven? Ach, die lieve sukkel heeft niks door. Die denkt dat als hij maar genoeg geld mee naar huis brengt het hele gezin perfect gelukkig bij elkaar blijft zitten. Allison snuit luidruchtig haar neus.

'Gaat het, mevrouw Jansen?'

Ze kijkt recht in het gezicht van Klaas Tjalkema, die haar ziel ongeremd lijkt te kunnen lezen. Ze was zo in gedachten verdiept dat ze hem niet heeft horen aankomen. 'Ja, het gaat. Het gaat zelfs beter dan het in jaren gegaan is. U heeft gezien en gehoord wat we hier bespreken. Ik weet niet of uw aanwezigheid verder nog nodig is, Tjalkema.'

'Uw zoon en de dochter van de familie Seray zijn nog steeds zoek.'

Allison kijkt hem dreigend aan en zet haar handen in haar zij.

'Al goed, ik zal met het bureau overleggen wat we het beste kunnen doen.'

Allison leidt Tjalkema naar buiten, sluit de deur achter hem en twijfelt of ze die moet afsluiten. Ze besluit het niet te doen om argwaan bij de beste diender te voorkomen. Ze loopt terug de kamer in en gaat bij de Serays zitten. 'Wat zegt de IND?'

Ze legt haar hand vertrouwelijk op die van Muhammad. Hij schuift in haar richting. 'De IND zegt dat we al in 2004 wisten dat we niet mochten blijven. Volgens hen is het onze schuld dat Safiya verwesterd is. Ze zeggen ook dat ze zo slim is dat ze snel Afghaans zal leren.'

'Ze wil alleen niet.'

Muhammad haalt zijn schouders op. 'Welk meisje van vijftien kiest voor Afghanistan met al zijn problemen als je in het groene, rustige, veilige Friesland kunt wonen, waar een meisje alle kansen heeft om haar leven tot een grandioos succes te maken?'

Allison slikt haar walging over de procedureneukers van de IND en de regelpolderaars in Den Haag weg. Ze grijpt haar Blackberry en probeert Steven te bellen. Diep in het binnenste van hun landhuis hoort ze een telefoon overgaan. Ze vloekt binnensmonds. Ze zal moeten wachten tot Steven thuiskomt.

'Safiya, wat doe je hier?' Jordy trekt haar met een ruk onder het raam vandaan. Ze legt haar vinger op zijn lippen en gebaart dat hij naar binnen moet kijken.

'Jeetje, zijn dat jouw ouders?'

'Ik heb geprobeerd te luisteren naar wat ze zeiden. Het glas is te dik.' Ze kijkt hem aan. Haar lippen trillen. 'Wat zei je vader?'

Jordy haalt somber zijn schouders op. 'Hij zegt dat het niet kan en dat hij bang is dat hij naar de gevangenis moet.'

Safiya slaat haar handen voor haar ogen en begint te huilen. 'Ik moet terug naar Afghanistan. Oh Jordy, dan zie ik je nooit meer terug.'

Ze omhelst hem en drukt zich tegen hem aan. Haar lange dikke haren kriebelen in zijn neus. 'Pas op', fluistert hij, 'daar komt mijn vader.'

'Allison!'

'Steven!'

Ze staan elkaar aan te kijken als twee verliefde pubers die elkaar voor het eerst naakt zien. Allison rent op haar man af en springt met zoveel geweld in zijn armen dat hij gestrekt achterover gaat.

'Ik ben blij dat je er bent', hijgt ze. 'God wat ben ik blij dat je er bent. We hebben werk te doen.'

Steven streelt haar halflange blonde haar uit haar gezicht. 'Ik ben ook blij dat ik er ben.'

Wat is er met jou aan de hand en waar is Tjalkema?’

Ze krabbelt van hem af en trekt hem overeind. Ze drukt zich hartstochtelijk tegen hem aan. ‘Ik heb nagedacht.’ Allison kleurt. ‘Heb je Jordy gevonden, en dat meisje?’

‘Ik heb Jordy gesproken zelfs, maar het meisje niet.’

Ze trekt hem achter zich aan de kamer in. ‘Dit zijn de ouders van Safiya, Muhammad en Wajiha Hbrahim Seray.’

Steven stelt zich voor en kijkt om zich heen. ‘Waar is Tjalkema?’

‘Hij zou overleggen met het bureau en dan terugkomen of naar huis gaan. Hoezo?’

‘We hebben veel te bespreken en daar wil ik Tjalkema niet bij hebben.’

‘Hey dude, waarom sta je hier?’

Mats komt met zijn handen in zijn broekzakken aanslenteren. Zijn broek hangt zo laag dat het kruis tussen zijn knieën flappert. De jongens stompen elkaar tegen de schouder.

‘Haar ouders zitten bij mijn ouders.’

Mats loert door het raam en grijnst. ‘Cool, je pa is smerig als een Turk.’

Het is Jordy niet eens opgevallen.

‘Hij probeerde me te grijpen toen ik hem losmaakte. Gelukkig had ik een handje zand.

Man, ik heb nog nooit iemand zo horen proesten en hoesten.’

‘Ook je zus Lucinda niet met haar vriendje?’

‘Hé, je kunt te ver gaan, dude.’ Mats kijkt hem kwaad aan.

‘Sorry, man. We wachten nog op het sms’je.’

‘Oké, waarom gaan we niet in onze woonkamer zitten dan?’

Jordy kijkt Safiya aan. Ze knikt.

‘Muhammad, mijn zoon heeft me een voorstel gedaan waar ik behoorlijk perplex van ben.’

Steven hurkt naast Allison, die op een stoel zit. Ze legt haar hand op zijn krullen en kroelt er een beetje zand uit.

‘Jordy wil dat ik mijn kennis van ICT gebruik om van jullie en jullie dochter legale Nederlanders te maken. Hij wil dat ik jullie dossier bij de IND vervals en ervoor zorg dat jullie uitgenodigd worden een paspoort op te halen.’

Muhammad kijkt opzij naar Wajiha. ‘Ze heeft het geluk gevonden, mijn verrukkelijke vrouw, mijn heerlijke echtgenote. Safiya heeft een man gevonden die voor haar door het vuur gaat.’

‘Ho, ho, Muhammad. Jordy kan wel wat willen, maar dat gaat zomaar niet. Er zijn regels in dit land. Als ik betrapt word draai ik vijftien jaar de cel in. Ik denk dat ik het voor elkaar zou kunnen krijgen, maar het risico is me te groot. We moeten iets anders verzinnen. En ik denk dat ik weet wat de oplossing zou kunnen zijn.’

Steven legt het kort uit. Wajiha Seray begint te huilen en grijpt de hand van haar man. Muhammad buigt zijn hoofd. Allison legt haar hand op de schouder van haar man. 'Ik denk dat het goed is dat jij Muhammad en Wajiha even naar huis rijdt. Het is een lange dag geweest voor ons allemaal en we moeten goed nadenken over wat we doen. Wat heb je met Jordy afgesproken?' Haar gezicht staat gespannen. 'Clarissa een 1 of een 2 sms'en. Doen, of niet doen. Eerder komt hij niet terug.' Allison geeft hem een warme zoen op zijn mond. 'We komen er wel uit.'

'Hey dude, ze gaan weg.'

Jordy vliegt overeind en gaat naast Mats staan. Safiya wringt zich tussen hen in. Ze leunt op Jordy's schouder om over de rand te kunnen kijken.

'Je vader brengt mijn ouders naar huis', fluistert ze in zijn oor. Jordy krijgt het er warm van.

De Mercedes start en zoekt soepeltjes weg. Het hek opent automatisch voor de grote grijze wagen. De telefoon van Clarissa bliept. Jordy draait zich met een ruk om en staart naar het oplichtende scherpje.

'Ga je hem niet pakken?', mompelt Mats.

Jordy haalt zijn schouders op. Safiya dringt zich langs hem en grijpt het mobieltje.

'Safiya, niet doen.'

Ze leest het bericht en steekt Jordy de telefoon toe. Hij pakt hem aarzelend aan.

'Sms'je voor jou', zegt ze overbodig.

Jordy pakt de telefoon en heeft moeite het bericht te lezen. Het is net of de letters vervangen zijn door vage zwarte vlekken en witte sterretjes.

'Wat staat er?', hijgt Mats.

'1, Allison, kom thuis', fluistert Jordy.

'Dat is je moeder. Ze wil helpen.'

Jordy schudt zijn hoofd. 'Het is een valstrik. Ze wil niet helpen.'

'Hoe weet ze dan van de code, dude?'

Safiya loopt op hem toe en legt haar handen op zijn schouders. 'Je weet niet of ze wil helpen. Ze heeft lang met mijn ouders gesproken. Als ze niet willen helpen is het voorbij. Dan ga ik terug naar mijn vader en moeder en na het weekend ga ik met ze naar het uitzettingscentrum.'

'Safiya, nee. Je kunt hier blijven.'

Ze schudt beslist haar hoofd. Haar haren waaieren als een gordijn van zwartfluwelen strengen voor haar gezicht heen en weer. Met een hoofdbeweging schudt ze ze over haar schouder. 'Nee, Jordy. Als het niet lukt, ga ik met mijn ouders mee terug naar Afghanistan. Ga met je moeder praten. Alsjeblieft?' Haar donkere ogen staan verdrietig. Jordy denkt even na en knipt met zijn vingers. 'Ik weet hoe we het kunnen doen zonder

in de val te lopen. Help je me?’ Hij kijkt opzij naar Mats.

‘Sure, dude. Dat weet je toch?’

Allison bijt op de nagel van haar pink. Het zou lelijke bijtranden opleveren, maar dat moet de manicure te zijner tijd maar herstellen. Steven moet terugkomen en met haar vrijen. God, ze had in jaren niet zoveel zin gehad om met haar man te vrijen. De laatste, halflege fles port heeft ze weggemieterd. Ongelooflijk dat ze die troep lekker heeft gevonden.

‘Mam.’

Allison draait zich met een ruk om en breekt een hak. Ze staart in het bleke gezicht van haar zoon, bovenaan de trap. Hij staat erbij alsof hij elk moment weg kan rennen. Ze stapt naar voren.

‘Staan blijven, mevrouw Jansen.’

Uit het niets verschijnt Mats, Jordy’s beste vriend, gezworen kameraad is een betere omschrijving. Hij blokkeert de trap. Allison heft haar handen op naar haar zoon. ‘Het is goed, Jordy. Je kunt me vertrouwen. Papa en ik staan achter je.’

‘Geloof haar niet, dude. Je weet hoe ze kunnen zijn.’

‘Jordy, papa komt zo thuis en dan willen we met je praten. Papa denkt dat hij een oplossing weet.’

‘Wat dan?’

‘Dat weet ik niet. Dat heeft hij niet gezegd. Kom naar beneden. Dan wachten we samen op papa.’

‘Oké, ik kom eraan. Maar Mats blijft erbij en ik vertel je niet waar Safiya is.’

Jordy springt als een kangoeroe met drie treden tegelijk de trap af, stompt Mats op zijn schouder en loopt de hal in. Allison blijft staan tot Jordy vlak voor haar is.

Ze strijkt hem door zijn haar. ‘Ik ben blij dat het goed met je gaat, jongen.’

Jordy kijkt argwanend naar elke beweging die zijn moeder maakt en trekt zijn hoofd onder haar hand vandaan. ‘Ik ben geen kind meer, mam.’

Allison monstert haar zoon. Hij is inderdaad bijna net zo lang als zij. ‘Je hebt vandaag bewezen dat je geen kind meer bent. We zijn trots op je jongen, je vader en ik.’

Allison spreidt haar armen en begint te huilen. Jordy stapt naar voren en omhelst haar.

‘Eh, dude? Ik ga, oké?’

Jordy steekt achter zijn rug zijn duim op. Allison duwt haar zoon voorzichtig een eindje van zich af en wrijft met de rug van haar hand over zijn gezicht.

‘Meen je dat? Dat jullie trots op me zijn, bedoel ik?’

‘Nou en of. Je hebt ons verdomd hard wakker geschud.’

Allison gebaart Jordy haar te volgen naar de keuken. Ze schenkt een glas water in voor zichzelf en een cola voor hem.

'Geen port?'

'Ik heb de port aan het riool gevoerd.'

Jordy kijkt zijn moeder verbaasd aan over de rand van het colaglas.

'Waar is Safiya?'

Hij wipt van de barkruk en zet zijn cola op de bar. 'Eerst met pap praten.'

'Je vertrouwt me niet.'

Hij schudt voorzichtig zijn hoofd. Allison zucht. 'Oké, dat zal ik wel verdiend hebben. We wachten tot je vader er is en dan praten we. Volgens mij hoor ik het hek al.'

Even later stapt Steven naar binnen. Jordy steekt zijn hand uit. Steven Jansen negeert de hand en omhelst zijn zoon. 'Ik ben blij je te zien, kerel. Waar is Safiya?'

'Eerst praten.'

'Oké dan.'

Steven slaat zijn arm om het middel van zijn vrouw en ze lopen naar de woonkamer.

Steven en Allison gaan tegen elkaar aan zitten op de bank, zij in zijn armen. Jordy kan zijn verbazing nauwelijks verbergen en gaat op het berenvel voor de open haard zitten.

'Dingen kunnen snel veranderen, Jordy', glimlacht Allison. 'Ik... wij... of eigenlijk vooral ik, heb besloten dat het leven dat ik de laatste vijftien jaar geleid heb me niet bevalt. Oh, ik ben dol op jou en op Jolijn en ook weer op je vader, maar toch ontbrak er een bepaalde spirit, jeu, avontuur, of weet ik veel hoe ik het moet noemen. Dankzij jou is die terug.'

Ze glijdt uit de armen van haar man en gaat vlak voor haar zoon op de grond zitten.

'Wat jij voor Safiya wilt doen is fantastisch, jongen. Wij staan honderd procent achter je en de familie Seray ook. Safiya's vader is er van overtuigd dat je vandaag goed voor haar hebt gezorgd. Maar hij is ook ongerust. Denk je dat het mogelijk is dat ze haar ouders laat weten dat het goed met haar gaat?'

Jordy steekt zijn hand uit. 'Geef me je mobieltje.'

Allison geeft het en hij belt Mats. 'Het is oké. Stuur haar naar binnen.'

Safiya komt even later aarzelend binnenlopen. Allison loopt direct op haar toe, kust haar op beide wangen en neemt haar aan de hand mee. Safiya geeft Steven een hand en gaat daarna dicht tegen Jordy aan zitten op het berenvel. Hij slaat zijn arm beschermend om haar middel.

'Dat dacht ik al', zegt Steven, 'jullie zijn verliefd.'

Safiya legt haar hand op Jordy's knie. 'Ja', zegt ze eenvoudig.

'Wil je naar je ouders bellen?'

'Hoeft niet', zegt Jordy snel. 'Mats is naar ze toe. Ze komen met een taxi hierheen.'

Steven kijkt zijn zoon bewonderend aan. 'Je hebt aan alles gedacht, of niet?'

'Ik hoop het.'

'Ik ben bang dat er één ding is waar je niet aan gedacht hebt.'

Jordy kijkt zijn vader donker aan en spant zijn spieren om op te springen en met Safiya

te vluchten.

'Blijf rustig zitten. Dat bedoel ik niet. Ik meende wat ik op het voetbalveld tegen je zei. Het is onmogelijk in de computers van de IND in te breken en ervoor te zorgen dat het dossier van de familie Seray wordt aangepast. Jij weet dat net zo goed als ik, want je hebt het ongetwijfeld geprobeerd.'

Jordy wil ontkennen. Een kneepje in zijn knie laat hem zijn mond houden. 'We hebben het geprobeerd, meneer Jansen. Het is niet gelukt. Jordy dacht dat het u misschien wel zou lukken.'

Steven Jansen schudt zijn hoofd. Zijn zoon heeft zijn hand nog steeds bezitterig om het middel van zijn vriendinnetje liggen. Allison merkt Stevens aarzeling en staat op. Ze kust haar man op de mond en loopt naar de keuken. 'Muhammad en Wajiha komen zo. Ik ga vast koffie zetten. Volgens mij gaan we een lange nacht tegemoet.'

Ze heeft het nog niet gezegd of er wordt gebeld. Jordy opent de deur met Safiya schuin achter hem. Hij deinst achteruit onder de strenge blik van Muhammad Hbrahim Seray. Safiya's vader is nauwelijks groter dan hij, maar lijkt toch de hele deuropening te vullen met zijn donkere blik en strenge borstelsnor.

'Zou je niet even aan de kant gaan?', klinkt een zachte stem en meteen verschijnt een slanke hand om de jas van Muhammad heen die hem resoluut opzij schuift. Wajiha Seray stapt langs haar man naar haar dochter en kust haar betraande wangen. Daarna draait ze zich naar Jordy. 'Zo, dus jij bent de jongeman die ons zo in angst heeft laten leven vandaag.'

Haar zacht verwijtende stem maakt op Jordy meer indruk dan het gevloek van Steven of het gescheld van Allison ooit heeft gedaan. Hij buigt zijn hoofd. 'Het spijt me, mevrouw', zegt hij zacht. 'Ik wist niet wat we anders konden doen.'

Wajiha kijkt naar haar man. 'Zeg jij ook eens wat.'

Muhammad grijpt Jordy met beide handen bij de schouders. Zijn donkere ogen staan streng.

'Ik wilde u niet ongerust maken, meneer. Ik heb goed op Safiya gepast.'

'Dat weet ik, zoon. Ik weet dat je haar puurheid en sereniteit hebt bewaakt met alle goedheid die in je hart leeft. Daar zijn we je dankbaar voor. En nu moeten we praten over hoe het verder moet.' Hij laat Jordy los en kust Allison, die vlak achter haar zoon staat, op beide wangen. Daarna geeft hij Steven een hand. Wajiha doet hetzelfde. Allison loodst iedereen de keuken in en deelt koffie uit.

Steven schraapt zijn keel. 'Jordy, Safiya, jullie weten dat wat jullie bedacht hebben om bij elkaar te blijven onmogelijk is. Wij hebben vanmiddag over andere oplossingen nagedacht. Ik denk dat we iets hebben gevonden.'

'Yes. Ik wist dat je het kon, pap. Ik wist het.'

Steven steekt zijn hand op. 'Ho, niet te enthousiast. We weten nog niet of het kan, ik

weet nog niet hoe ik het uit moet voeren en ik denk dat jij het in elk geval niet zo leuk zult vinden.'

Jordy kijkt zijn vader beteuterd aan. Steven loopt naar Safiya, die naast haar moeder op de bank zit, en strijkt haar haren achter haar oren. 'En we weten natuurlijk nog niet wat jij van het plan vindt.'

Safiya blikt op naar Steven en daarna opzij naar haar moeder. Ze staat op. 'Ik heb alle vertrouwen in u, meneer Jansen.'

Steven drukt haar tegen zich aan. Allison gaat bij Jordy staan en legt haar handen op zijn schouders. De spanning in zijn lijf is voelbaar. 'Je vader en ik hebben het uitgebreid besproken en wij vinden dat we het moeten doen. We hebben het ook met Muhammad en Wajiha besproken en zij zijn het met ons eens. Nu jullie nog.' Ze stopt en draait haar zoon een slag zodat ze hem aan kan kijken. 'Jordy, je vader en ik hebben besloten dat we Safiya gaan adopteren.'

Een traan verschijnt in Jordy's ooghoek. Zodra hij wat wil zeggen stapt Safiya naar voren. Ze pakt zijn hand. 'Ik neem uw aanbod aan', zegt ze zacht. 'Het zal heel moeilijk zijn om mijn vader en moeder niet meer te zien, maar ik wil graag in Nederland blijven. En ik wil graag bij jou blijven, Jordy.' Ze draait haar gezichtje naar hem toe en kust hem op zijn lippen.

'Maar dat betekent...'

'Ja, mijn zoon. Dat betekent dat mijn onbezorgde bloem met haar pure hart straks als jouw zusje door het leven gaat.' Muhammad Seray legt een fijn gevormde hand op Jordy's schouder.

'Maar... maar, hoe moet dat dan met ons? Later bedoel ik?'

Steven geeft Safiya niet de gelegenheid te antwoorden. 'Jordy, dat is van later zorg. We moeten eerst zorgen dat we alle documenten voor elkaar krijgen en we hebben weinig tijd. Het is vrijdagavond en maandagmorgen om 8.00 uur moeten Safiya en haar familie naar het uitzettingscentrum.'

Jordy laat Safiya's hand los en loopt met zijn vader mee. 'Wat moeten we doen, pap?'

Steven Jansen neemt zijn zoon mee naar zijn kantoor en gebaart hem te gaan zitten op een van beide bureaustoelen. Steven zet de computers aan. In het vage licht is het gezicht van zijn zoon bleek.

'Hoe voel je je?'

'Het is het belangrijkste dat ze hier blijft, pap.'

'Dat ben ik met je eens. Oké, aan de slag. We gaan het volgende doen. We moeten het papierspoor van Safiya volledig wissen, of we moeten haar bestaan volledig wissen. Aangezien ik geen Onel de Guzman heet, kunnen we niet bij de computers van de IND komen. Dus moeten we zorgen dat Safiya fysiek verdwijnt.'

'Ik snap er niets van. Wie is Onel de Guzman en waarom moet Safiya verdwijnen?'

'Onel de Guzman is de programmeur van het ILOVEYOU-virus en Safiya bestaat vanaf morgen niet meer. Ze bestaat alleen nog in de computers van de IND. In het echt bestaat ze niet meer, want als ze niet meer bestaat kan de minister haar ook het land niet uitgooien. Ze krijgt een andere naam en een andere geschiedenis. Op papier dan. Daar gaan wij de komende 50 uur voor zorgen.'

'Ik snap het nog steeds niet, pap. Zeg maar gewoon wat ik moet doen.'

Steven knipoogt. 'Safiya Hbrahim Seray heet vanaf nu Fahima Jansen en ze woont al vanaf juli 2001 in Nederland als adoptiefdochter van Steven en Allison Jansen. Ze heeft een broertje en een zusje, Jordy en Jolijn. De naam Fahima is door haar ouders uitgekozen. Het is een oude Afghaanse naam die vooral in Afrika en India gebruikt wordt. Het betekent "Zij die Begrijpt".'

'Het is een mooie naam. Hij past goed bij haar.'

'Ik hoop dat Safiya, pardon Fahima, daar ook zo overdenkt.'

'Vast wel. Ze wil dolgraag hier blijven. Ze wil graag bij mij blijven.' Jordy's gezicht glimt van trots.

'Dat heb ik gezien, kerel. Zowel bij jou als bij haar. Ik wil dat je inbreekt op de schoolcomputer en haar naam in alle bestanden verandert in Fahima Jansen. Weet je hoe dat moet?'

Jordy wrijft zich in de handen. 'Eitje, pap. Die schoolcomputers zijn superslecht beveiligd. Bovendien heeft mevrouw Adema van de administratie een papiertje onder haar beeldscherm liggen met haar wachtwoord en inlognaam. Mats en ik hebben die natuurlijk al lang een keer overgeschreven.'

'Natuurlijk', zegt Steven en Jordy wordt rood.

'Ik ga er voor zorgen dat Fahima hier op 4 juli 2001 officieel als adoptiedochter van je moeder en mij geregistreerd wordt. Alleen dan uit Pakistan en niet uit Afghanistan, want volgens mij is het onmogelijk om een kind uit Afghanistan te adopteren.'

'Klaar', roept Jordy.

'Nou al?'

'Ik zei toch dat de schoolcomputer superslecht in elkaar zit. Ik heb een check gedaan op alle naamrecords. Safiya Hbrahim Seray heeft er nooit op school gezeten. Fahima Jansen wel. Ze heeft alle klassen gehad en, verbaas je of niet, ze is net zo slim als Safiya. Ze heeft precies dezelfde cijfers.' Jordy laat een grote grijns zien.

'Goed zo, dan kun je mij mooi helpen. Fahima komt uit Pakistan en ze is geadopteerd. Dat betekent dat er een onderzoeksrapport van de Raad voor de Kinderbescherming moet komen en een gezinsrapport over de familie Jansen. Ik heb hier een map met rapporten van de Raad. Ik kopieer ze naar jouw computer en dan moet jij de rapporten lezen en er een goeie uitzoeken. Eén van de Raad en één gezinsrapport, ergens uit 1998 of 1999. Zodra je twee goeie rapporten hebt, kopiëren we ze en slaan ze onder een

nieuw nummer en onze naam op. Schrijf het nummer op, want dat hebben we straks nodig. En vraag je moeder of ze iets te drinken komt brengen.'

Jordy vliegt de trap af en is in no-time terug om achter de pc te gaan zitten.

Steven regelt ondertussen een BKA-nummer om Beginseltoestemming bij Justitie aan te vragen voor het adopteren van een buitenlands kind. Daarna onderzoekt hij de vijf vergunninghouders die zich van de Nederlandse overheid bezig mogen houden met adoptie. Hij kiest voor de Stichting Kind en Toekomst, omdat die ook kinderen uit landen als China, Sri Lanka en Benin mogen bemiddelen.

Allison staat ineens achter hem. Steven is zo verdiept in zijn onderzoek dat hij haar niet aan heeft horen komen.

'Gaat het goed?'

'We gaan fantastisch, of niet Jordy?'

Jordy knikt en gaapt. Allison loopt op hem toe en kroelt door zijn haar. Daarna buigt ze zich voorover en geeft hem een kus.

'He bah, mam. Ga liever naar Fahima.'

Jordy veegt zijn lippen af. Allison glimlacht. 'Fahima slaapt. Ze was bekaf. Ze ligt in jouw bed. Haar ouders zijn naar huis gegaan. Maandag zullen ze tegen de politie blijven volhouden dat ze is weggelopen om zelfmoord te plegen. Zodra zij het land uit zijn gezet, maakt niemand zich meer druk om een illegaal meisje van vijftien uit Afghanistan. Zo gaat dat in Nederland.'

'Shit, dat maakt het een stuk lastiger.'

'Wat, Steven?'

'Pakistan is geen verdragsland. Ze hebben het Haags Adoptieverdrag niet ondertekend. Dat betekent dat we een officieel document van de gemeente moeten maken om Fahima legaal te krijgen en een aanmelding van haar bij de commissaris van de politie. Of...'

Allison kust hem op zijn lippen. 'Jullie krijgen het ongetwijfeld voor elkaar. Ik ga naar bed, het is zes uur 's morgens.'

Steven wuift zijn vrouw goedenacht.

'Zo, Jordy, volgens mij moet het als volgt. We maken die beide rapporten, we maken dat formulier van de Stichting Adoptievoorzieningen en dan nog een Beginseltoestemming van het ministerie van Justitie. Om extra werk te omzeilen is het misschien beter om Fahima Indiaas te maken. Met India hebben we wel een verdrag. Wat vind jij?'

Jordy wrijft de slaap uit zijn ogen en gaapt terwijl hij antwoordt dat hij het best vindt.

'Ga naar bed, jongen.'

Hij schudt koppig zijn hoofd. 'Echt niet. Ik ga niet slapen voor we klaar zijn.'

Steven ziet dezelfde vastberaden trek om zijn mondhoeken die Allison kan hebben als ze iets per se wil. Hij glimlacht. Of niet wil. 'Oké, heb je twee rapporten?'

Jordy vertelt zijn vader welke twee rapporten hij geselecteerd heeft. Steven zoekt ze op

op de netwerkschijf van de Raad voor de Kinderbescherming. Hij verandert de naam van het Indiase meisje in Fahima Seray, na de adoptie Jansen, en past de naam van de adoptieouders aan in die van hem en Allison. Daarna slaat hij beide rapporten onder een nieuwe naam op. Hij logt snel uit, blij dat hij de tegenwoordigheid van geest heeft gehad om de dongel van de bank te gebruiken en niet zijn privé internetverbinding.

'Is het gelukt?' Steven grijnst naar zijn zoon en steekt zijn hand op. Jordy slaat de zijne er met een klets tegenaan.

'Ik denk het wel. Nu snel printen en keurig in een mapje stoppen en dan verder. Ik heb zo die nummers nodig.'

Steven staart naar het scherm en zucht. Justitie is ongetwijfeld goed beveiligd, maar dat is het probleem niet. Inbreken zonder sporen na te laten en zonder alarmbellen af te laten gaan, dat is de uitdaging. Misschien via de Raad voor de Kinderbescherming? Hij gaat naar de DOS-mode van zijn computer en begint codes in te tikken. Het lukt hem om bij de poort van het ministerie te komen. Oké, wat nu? Hoe zou hij het zelf doen als hij verantwoordelijk was voor de beveiliging van het ministerie?

Steven denkt even na en knipt met zijn vingers. De salarisadministratie. Die is meestal slecht beveiligd en kan hem vertellen hoe de hoofdsysteembeheerder heet. Zodra hij dat weet is het gemakkelijk. Hoofdsysteembeheerders bouwen vaak een privé achterdeurtje in hun systemen in. Kwestie van het achterdeurtje opsporen.

Steven snuffelt door de salarisadministratie. De hoofdsysteembeheerder is snel gevonden. Via de administratiecomputer download hij een complete lijst met wachtwoorden en inlognamen. Hij schudt zijn hoofd. Het is bijna zelig, zo gemakkelijk als het gaat. Hij sorteert de wachtwoorden op naam en delete alle standaardwachtwoorden. Zo houdt hij er enkele tientallen over die hij uitgebreid bestudeert. Al snel weet hij de inlognamen en wachtwoorden tot twee te beperken: de officiële inlogcodes van de beheerder en zijn achterdeurtje. Zoals verwacht zijn beide codes niet bijster origineel.

Steven glipt elektronisch bij Justitie naar binnen met 'Achterdeur' en het wachtwoord 'logisch1_toch?' Hij vult het aanvraagformulier van de Stichting Adoptievoorzieningen in en antedateert het. Daarna maakt hij een Beginseltoestemming en dateert die een paar weken later. Zo, de eerste stappen zijn gezet. Tijd om te gaan slapen. Jordy ligt met zijn hoofd op zijn armen te slapen met het toetsenbord van de laptop als kussen.

Allison Jansen is als eerste wakker. Ze opent haar ogen en staart naar het plafond boven het hemelbed. Er is iets bijzonders gebeurd. Ineens glimlacht ze. Ze heeft er een dochter bij. Een volwassen dochter van vijftien jaar. Ze glijdt uit bed, trekt haar kamerjas om haar naakte lijf en blikt voorzichtig om het hoekje van de deur naar Fahima. Die slaapt met een glimlach op haar gezicht en dat maakt dat ze zich diep gelukkig voelt.

'Mama, waar is pap?'

Allison houdt haar zoon tegen die op volle snelheid de slaapkamer van zijn ouders binnen wil stormen. 'Ho even, vriend. Je vader ligt er volgens mij net in. Laat hem slapen.'

Ze steekt haar vinger op als hij toch iets wil zeggen. 'Laat je vader slapen, Jordy, en heb er vertrouwen in dat hij het op tijd voor elkaar krijgt. Samen met jou. Ga je vriendin en je zusje wakker maken en kom ontbijten. Safiya's, sorry, Fahima's ouders komen zo.'

Steven Jansen wordt gewekt door de wekker en dat is geen prettige ontwaking. Zijn hoofd klopt als de stootbumper van een oceaanstomer die bij windkracht 8 in de haven aan de touwen rukt en zijn oogleden voelen alsof ze in beton zijn gegoten. Te kort geslapen is zijn conclusie en hij weet dat het na een douche en een paar koppen koffie met de zaterdagse croissants beter zal gaan.

Als hij de trap afloopt hoort hij kabaal in de woonkamer en als hij naar binnen stapt, wordt het ijsig stil. Jordy zit chagrijnig op de bank, Fahima tegen hem aan. Allison kijkt somber van Muhammad naar Wajiha en terug. De enige die vrolijk is, is Jolijn. Ze komt blij op hem af huppelen en springt in zijn armen. 'We hebben bezoek, pap.'

'Ik zie het, meid'. Steven loopt met uitgestoken hand op Klaas Tjalkema af.

'Goedemorgen, meneer Jansen. Goed nieuws, zie ik. Beide gezinnen zijn weer compleet.' Steven zet Jolijn op de grond en stuurt haar met een tikje op haar billen naar Allison.

'Dat klopt, agent. Vannacht is Jordy met Safiya hierheen gekomen. Het was gewoon een domme kwajongensstreek. U weet hoe kinderen kunnen zijn. Safiya was overstuurd door wat er maandag gaat gebeuren en Jordy heeft zich laten meeslepen. Wilt u koffie?'

Klaas Tjalkema doet zijn pet af en krabt op zijn hoofd. 'Was u ook van plan om de politie in te lichten?' Hij pakt de mok aan die Steven voor hem heeft ingeschonken.

'Uiteraard, agent, uiteraard. Ik ben een paar minuten wakker, zoals u ziet, en het was laat gisteren. Wij, dat wil zeggen de familie Hbrahim en wij, hebben besloten deze beide jongmensen eerst eens goed de waarheid te zeggen. Wat denkt u, zou het mogelijk zijn dat ze een of twee nachtjes bij u te gast zijn? Suiker en melk trouwens in de koffie?'

'Pap!' Jordy kijkt zijn vader vol afgrijzen aan. Steven ziet uit zijn ooghoek mevrouw Seray de hand van haar man fijnknippen. Safiya kijkt stoïcijns als een Egyptische sfinx voor zich uit. Ze houdt Jordy's hand stevig vast.

Klaas Tjalkema is te lang agent om niet door te hebben dat er iets broeit in huize Jansen. Hij kan er alleen niet de vinger op leggen. Het gaat natuurlijk te ver om de jongen en het meisje op te sluiten omdat ze weggelopen zijn. Hij drinkt de mok in één teug leeg en zet zijn pet op. De mok geeft hij aan Allison.

'Bedankt voor de koffie, m'vrouw.' Hij tikt met zijn vinger aan de rand van zijn pet. 'Ik zie u graag maandag op het bureau, meneer Jansen. Dan kunt u een volledige verklaring afleggen.' Hij knikt Steven doordringend toe en wendt zich tot de familie Seray.

'Lieve mensen, het spijt me bijzonder dat u ons mooie Beetsterzwaag gaat verlaten. Vooral voor uw knappe en slimme dochter. Ze zal het zwaar gaan krijgen in Afghanistan. Van mij mogen jullie allemaal blijven, maar gelukkig maak ik de wet niet. Ik moet hem alleen uitvoeren. Ik hoop u maandagmorgen om acht uur in goede gezondheid op het bureau te begroeten. U alle drie.'

Hij bekijkt Safiya argwanend. Die kijkt met opgeheven hoofd recht voor zich uit. Steven ziet haar zo hard in Jordy's hand knijpen dat zijn vingers er blauw van worden. Hij leidt Tjalkema naar de deur en bevestigt dat hij maandag in de loop van de middag langs komt. Hij sluit de deur achter hem en loopt terug. Safiya vliegt op hem af. 'Ik was zo bang', fluistert ze, 'zo geschrokken.'

Ze drukt zich stijf tegen hem aan. Steven kamt met zijn vingers door haar dikke zwarte haren. 'Dat snap ik, lieverd. We gaan gewoon door met het plan. Waar is Jordy?'

'Jordy is naar boven gevlucht, Steven.'

Hij loopt op Allison af en geeft haar een zoen. Vervolgens omhelst hij Muhammad en Wajiha. 'Safiya moet vannacht bij jullie blijven, anders krijgt Tjalkema argwaan. Reken maar dat hij nog een keer langskomt. Jordy en ik gaan verder met ons werk. Zodra we klaar zijn haal ik Safiya op.'

Hij leidt de drie onthutste mensen naar de deur. Daarna gaat hij naar boven. Allison zit met Jordy op zijn kantoor. 'Je hebt tegen de politie gelogen, papa.'

'Dat klopt en om ervoor te zorgen dat ik niet voor Jan Lul heb staan liegen, moeten wij hard aan het werk.'

Jordy schuift achter de laptop. Allison pakt Stevens hand in het voorbijgaan vast. Ze leunt even met haar schouder tegen hem aan. Hij gebaart met zijn ogen dat ze moest gaan en probeert haar in dezelfde blik gerust te stellen.

'Heb je alles voor elkaar, pap?'

Steven laat de hand van zijn vrouw los en buigt zich naar het scherm. 'Even zien. De rapporten zijn er, de Beginseltoestemming is er en de officiële adoptieaanvraag zit in het dossier in de computer van Justitie. Nu moeten we iemand van de kinderbescherming vinden die gepensioneerd is.'

'Dood is beter, lijkt mij.'

Steven kijkt zijn zoon verrast aan. 'Je hebt natuurlijk helemaal gelijk.'

Ze vinden verschillende Indische meisjes die in aanmerking komen en downloaden enkele rapporten, die ze herschrijven en onder de naam F. Jansen terugplaatsten met de code van een ondertussen overleden medewerker van de kinderbescherming. Daarna regelt Steven een BS-nummer voor Fahima door via het computersysteem van de bank in te breken bij de belastingdienst. Ook regelt hij een uitnodiging van de gemeente Opsterland voor Fahima om een identiteitskaart te komen ophalen. De brief wordt automatisch verzonden en ligt na het weekend in de bus. Pasfoto meebrengen graag.

Hij schrijft haar in bij hun huisarts, waar ze nooit komen omdat ze allemaal kerngezond zijn, bij de tandarts en documenteert haar reis door zes klassen van Christelijke Basisschool de Paedwizer in Beetsterzwaag. Dezelfde school als waar Jordy en Jolijn op hebben gezeten. Hij zorgt er ook voor dat ze ingeschreven wordt in de GBA, de Gemeentelijke Basis Administratie van de gemeente Opsterland. Als hij klaar is woont Fahima Jansen meer dan tien jaar in de gemeente Opsterland. Op papier dan. Jordy maakt ondertussen een Facebook en een Hyves pagina voor haar aan en opent een twitteraccount op naam van Fahima Jansen. Hij vult de accounts met foto's die hij zelf heeft en foto's die hij van het account van Safiya haalt. Daarna delete hij al haar oude accounts en maakt een nieuw e-mailadres voor haar.

'Pap?'

'Hmm?'

'Mag ze een mobieltje?'

Shit, denkt hij dat ze alles geregeld hebben, komt dit er nog bij. 'Heeft ze een mobiel op haar eigen naam?'

'Volgens mij alleen een extensie op het abonnement van haar ouders.'

'Goed, dan zal ik die cancellen. Open jij ondertussen een extensie op mijn Vodafone account. Ik pas later de datum wel aan naar dezelfde datum als waarop jij je telefoon gekregen hebt.'

Als alles eindelijk geregeld is, kijken ze elkaar aan.

'Nog iets?'

Jordy haalt zijn schouders op. 'Geen idee. Volgens mij hebben we alles gehad.'

Steven gaat bij zichzelf na waar Jordy en Jolijn overal bekend zouden kunnen zijn bij officiële instanties. Hij kan er niet meer verzinnen dan die ze nu voor Fahima geregeld hebben.

'Zwemdiploma of paardrijden, of zo?'

Steven klakt instemmend en download twee zwemdiploma's. Hij print ze uit op karton en laat Jordy er een datum en de naam Fahima Jansen op schrijven.

'Oké, dat is fase één.'

'Hoe bedoel je, pap?'

'Alles wat we gedaan hebben is elektronisch. Ik heb overal een kopie van uitgeprint, maar daar hebben we niet zoveel aan. We moeten een officieel papierspoor maken van je nieuwe zus.'

Jordy's gezicht krijgt een zure trek. Steven legt zijn hand over die van zijn zoon. 'Hoe dat moet hebben we het later wel over. Eerst dit. Alle instanties waar Fahima Jansen nu bekend is hebben de opdracht gekregen een officiële kopie van elk document op te sturen. Die komen begin volgende week allemaal binnen. Je moeder kan goed schrijven en kalligraferen. Zij gaat volgende week op elk document een keurige handtekening

maken. Daarna sturen we alles terug en heeft elke officiële instantie een document met handtekening over de adoptie en een tien jaar durend leven van Fahima Jansen in Beetsterzwaag.'

'Pap, ze moeten maandag het land uit.'

'Dat is niet waar. Ze moeten maandag naar een uitzettingscentrum. Dat is iets anders als het land uit.' Steven denkt na. Jordy vindt dat de frons in zijn voorhoofd zijn vader stoer maakt. 'Hoeveel mensen weten ervan?', vraagt hij uiteindelijk.

'Alleen wij en Mats en Clarissa.'

'Maandag moeten Safiya en haar ouders weg en dan hebben wij die papieren nog niet klaar. We moeten zorgen dat niemand argwaan krijgt. Of iemand moet mee met Safiya's ouders naar het uitzettingscentrum, of we moeten een verrekt goede smoes verzinnen waarom ze er niet bij is.'

Jordy zakt zuchtend achterover. Zo dichtbij en nu zou het alsnog mislukken. Allison stapt binnen met broodjes en melk. 'Wat is er? Waarom kijken jullie zo sip?'

Jordy vertelt over hun onverwachte probleem. Allison kijkt begrijpend en nestelt zich bij haar man op schoot. Ze legt haar arm om zijn schouder, hij vouwt zijn arm om haar middel. 'Ik begrijp het. Eens even zien. Jolijn is te jong en niet groot genoeg. Clarissa zou kunnen. Hun ouders zijn toch gescheiden?'

'Mats' pa neukt liever met zijn secretaresse.'

'Jordy!'

'Nou, het is toch zo? Mats vindt haar een domme trut. Wel tieten, maar hier niets.' Hij tikt tegen zijn slaap.

Allison schiet in de lach. 'En hun moeder?'

Jordy haalt zijn schouders op. 'Mats zegt er niet zoveel over. Volgens mij zuipt ze nog meer dan... dan...'

'Dan ik', vult Allison aan.

Jordy knikt. 'Sorry, mam. Waarom wil je dit allemaal weten?'

'Je hoeft geen sorry te zeggen voor iets dat klopt. Volgens mij is het probleem zo opgelost.'

Maandagmorgen om 8.00 uur meldt de familie Seray zich keurig op het politiebureau. Klaas Tjalkema geeft Muhammad en Wajiha een kop thee en haalt een glas melk voor Safiya. Ze hebben zich allemaal dik ingepakt met een muts op en een shawl om en willen niet treuzelen. Ze drinken hun thee, waarna Tjalkema ze naar Ter Apel naar het uitzettingscentrum rijdt. Hij neemt afscheid, zegt nogmaals hoe vervelend hij het allemaal vindt en rijdt terug. Het dossier Hbrahim Seray bergt hij keurig op bij de andere dossiers van asielzoekers. Case closed.

Maandagmiddag heeft Klaas Tjalkema het druk met de verklaringen van Steven en

Allison Jansen over de practical joke van hun zoon. Niks aan de hand, gewoon een rotstreek van een knaap van vijftien die zich aan het afzetten is tegen zijn ouders. Puberen. Hij weet er alles van na drie volwassen knullen het huis uit geholpen te hebben. Papa en mama Jansen beweren om het hardst dat de verdwijning van hun zoon en het weglopen van Safiya Seray toevallige gebeurtenissen zijn die niets met elkaar te maken hebben. Tjalkema weet niet waarom, maar hij gelooft er geen barst van.

De dinsdagmorgen verloopt ongewoon rustig in de gemeente Opsterland. Geen gedoe met zuipketen, brommerjeugd of andere zaken. 's Middags komt ineens de melding dat er in het weekend in de computers van Justitie is gerommeld. Het elektronische spoor leidt naar de gemeente Opsterland. Om preciezer te zijn, naar Beetsterzwaag en daar loopt het dood. Alle vaste internetverbindingen zijn behoedzaam gecontroleerd door de AIVD en dat heeft niets opgeleverd. Men vermoedt dat er een losstaande, draadloze verbinding is gebruikt en dat het apparaatje, hoogstwaarschijnlijk een dongel, na gebruik vernietigd is en dus niet meer op te sporen.

Klaas Tjalkema neemt zijn pet af en krabt op zijn hoofd. Wie in Beetsterzwaag heeft er belang bij om in te breken in de computer van het ministerie van Justitie in Den Haag? Zijn geloof in de luiheid van de mens is bijna heilig. Iedereen moet een verrekt goed motief hebben om waar dan ook maar voor in actie te komen. Nu ook. Geen motief te bedenken, dan ook geen dader te verzinnen. Of het moet die jongen van Jansen zijn, vanwege zijn uit te zetten klasgenote. Of vriendinnetje?

Klaas Tjalkema onderwerpt zijn instinct aan een nauwkeurig onderzoek. Afgelopen zaterdag was het bij de Jansens niet helemaal pais en vree geweest. Er had iets gebroeid. Maar wat? Jordy Jansen had op zijn lazer gekregen van zijn vader. Dat was wel duidelijk geweest. En de dik ingepakte Safiya Seray heeft hij maandagmorgen hoogstpersoonlijk met ouders en al naar Ter Apel gereden. Niets aan de hand dus. Of toch?

Klaas Tjalkema belt met Ter Apel. De familie Hbrahim Seray zit rustig in de gemeenschappelijke ruimte. Met zijn drieën, zo wordt hem verzekerd. Ze lijken zich bij hun uitzetting te hebben neergelegd. Er komen vandaag enkele vrienden voor de laatste keer afscheid nemen en morgen begeleidt de Marechaussee ze naar Schiphol om ze op het vliegtuig naar Afghanistan te zetten.

Op woensdagmorgen staat hij met pijn in zijn buik op en dat niet alleen omdat hij aan de uitzetting van de familie Seray denkt. Hij slaat het ontbijt over en gooit de koffie op het bureau na twee slokken weg. Zuchtend zakt hij in de bureaustoel en doet zijn koppel een gaatje lossen. Vast iets verkeerd gegeten gisteren. Als de telefoon rinkelt, denkt hij er ernstig over niet op te nemen, maar zich in plaats daarvan bij de korpsbeheerder af te melden en thuis onder de wol te kruipen. Hij neemt uiteindelijk toch op en dat is dom. Na het telefoongesprek krabt Tjalkema op zijn hoofd en belt Steven Jansen op zijn

mobiel. 'Meneer Jansen, ik zou u graag even op het bureau spreken en wel direct.'
'Dat zal niet gaan, beste man. Ik ben aan het werk. Ik zit in Utrecht. Waar gaat het over?'

'Ik zou u dat liever persoonlijk vertellen.'

'Dan zult u naar Utrecht moeten komen. Ik zit met een ernstig computerprobleem binnen de bank en ik kan niet zomaar weg.'

Klaas Tjalkema zucht. Alsof hij wel zomaar weg kan uit een gemeente met een structurele politieke onderbezetting. 'Wat voor probleem heeft u?'

'Ik zit met een systeemcrash waardoor niemand meer kan internetbankieren.'

'Ik kom wel naar u toe.'

Onderweg denkt Tjalkema diep na. Systeemcrash bij internetbankieren. Dat betekent dat Steven Jansen het één en ander van computers en netwerken en zo afweet. Het zou best zo kunnen zijn dat Jansen genoeg van computers af weet om in te breken bij Justitie. Maar waarom? Wat is zijn motief? Hij denkt er de hele anderhalf uur durende rit van Beetsterzwaag naar Utrecht over na en kan het antwoord niet verzinnen. Hij parkeert bij de bank en meldt zich keurig bij de receptie. Steven Jansen komt hem hoogstpersoonlijk ophalen.

'Opgelost?'

'Hm? Ja, opgelost, gelukkig. Nooit leuk, zo'n systeemcrash. Nou, wat wilde u me vertellen? Wat is er zo belangrijk dat u er helemaal voor naar Utrecht komt rijden? Inbraak?'

Hij wijst Tjalkema een stoel op zijn kantoor en geeft hem koffie. Klaas Tjalkema zet de koffie naast zich neer. Zijn maag is vast nog niet in staat koffie te verwerken zonder opstandig te worden.

'Safiya Hbrahim Seray is ontsnapt op Schiphol.' Hij let scherp op de reactie van Steven Jansen. De man lijkt oprecht verbaasd en begint na het wegebben van zijn verbazing zowaar te lachen.

'Vindt u dat om te lachen?'

'Nou en of. De achtereenvolgende regeringen in dit land doen er alles aan om er zoveel mogelijk mensen uit te schoppen. Terecht of niet, dat laat ik in het midden. Ze laten meisjes van vier meer dan tien jaar in onzekerheid zitten en als ze vijftien zijn moeten ze alsnog terug naar landen als Afghanistan, of all places. Ze komen niet in aanmerking voor het Generaal Pardon uit 2007 omdat ze toevallig een paar uur, of een paar dagen, in Duitsland zijn geweest op familiebezoek en op het moment suprême laat de Marechaussee ze ontsnappen op Schiphol. Ja, dat vind ik terecht en grappig. Dat vind ik om te huilen zo leuk. Dat noem ik gerechtigheid. U niet? Kom, Tjalkema, ik had u meer humor toegedicht.'

Klaas Tjalkema krabt op zijn hoofd en denkt na. Steven Jansen lijkt echt geen idee te

hebben van de ontsnapping van de jongedame Seray. Zijn reactie is oprecht, of de man kan waanzinnig goed liegen. 'Meneer Jansen, dit heeft met humor niet zoveel te maken. Er loopt een meisje van vijftien illegaal over Schiphol, of door Amsterdam. Daar maak ik me zorgen over. U niet?'

Stevens gezicht betreft. 'Ja, daar heeft u gelijk in. Zijn haar ouders op het vliegtuig gezet?'

Klaas Tjalkema kleurt rood in zijn nek. 'Voor zover ik begrepen heb is de uitzettingsprocedure voltooid.'

Steven Jansen zegt niets en kijkt hem alleen maar aan. Pas na een paar minuten opent hij zijn mond. 'Weet u, Tjalkema, als je er goed over nadenkt, zijn wij met elkaar verschrikkelijk asociaal bezig. Hoe kun je met droge ogen de ouders van een kind van vijftien op het vliegtuig zetten terwijl hun dochter in haar eentje door Amsterdam zwerft? Hoe kunt u dat op uw geweten nemen?'

'Ho, ho, ik was er niet bij.'

'Dat wil niet zeggen dat u niet medeverantwoordelijk bent. U bent toch degene die de familie Seray naar Ter Apel heeft gereden?'

'Dat was uit hoofde van mijn functie.'

'Juist, en dat maakt u medeverantwoordelijk voor wat de Serays in Afghanistan kan overkomen, of hun dochter Safiya in Amsterdam.'

'Ik ben geen PVV'er. Ik heb Groen Links gestemd.'

'Tjalkema, wat u gestemd heeft interesseert me geen lor. Het gaat erom wat u in uw dagelijks leven doet. Wat uw handelingen zijn. Soms is medemenselijkheid belangrijker dan wet- en regelgeving. U handelt in het belang van de wet, of die wet nou in het belang van de mens is of niet. En mag ik u nu verzoeken op te krassen? Ik heb werk te doen. Ik hoop dat Safiya Seray zich in haar eentje weet te redden en ik hoop dat ze mensen tegenkomt met meer mededogen voor haar onmogelijke situatie dan wij hebben gehad.'

Steven draait zich om en laat Tjalkema alleen zijn weg naar beneden zoeken. Zodra hij de man naar buiten ziet komen, belt hij Allison. 'Tjalkema was net hier', zegt hij zonder te groeten. 'Ben je al onderweg naar huis?'

'Wij zijn bij Joure, schat. Maak je geen zorgen. Clarissa zit thuis voordat iemand door heeft dat ze weg is geweest.'

'Ik hoop het, lieverd. Ik ben niet eerder rustig dan dat alle papieren die we nodig hebben bij ons thuis zijn geweest en met een handtekening eronder weer weg zijn gestuurd.'

'Een beetje vertrouwen, schat. Tot zover werkt mijn plannetje. De Marechaussee is Schiphol en Amsterdam aan het uitkammen op zoek naar een zwartharig Afghaans meisje dat nooit in Amsterdam is geweest.' Ze giechelt.

'Je vindt dit leuk, of niet?'

Allison wordt ernstig. 'Steven, ik heb voor het eerst in jaren het gevoel dat ik leef. Dat ik dingen doe die er toe doen. Dat ik met iets zinvols bezig ben. Zoals vroeger, toen we nog student waren en actie voerden. Tegen Lubbers en zijn fucking kruisraketten, voor de kraakbeweging en Baas in Eigen Buik en weet ik veel waar we allemaal voor en tegen geprotesteerd hebben. En dat is absoluut geen verwijt aan jou, schat. Eerder aan mezelf. Ik ben de originele Allison ergens na de geboorte van Jolijn kwijtgeraakt in een fles port en dankzij onze dappere zoon en deze hele ellende met Safiya heb ik mezelf teruggevonden. Kom snel thuis. Ik heb ongelooflijk veel zin in je.'

Steven voelt een kriebel in zijn buik opkomen bij Allison's laatste woorden. 'Ik hou ook van jou', zegt hij droog, 'en ik beloof je dat ik vroeg thuis ben. Hoe heeft Clarissa het gehad?'

Allison blikt opzij naar het blonde meisje dat verdrietig voor zich uit zit te kijken. 'Zwaar, denk ik, of niet Clariss?'

Haar blonde hoofd gaat even op en neer. 'Ze waren zo ontzettend aardig voor me, meneer en mevrouw Seray. En zo ontzettend blij dat Safiya hier kan blijven. Ze zijn in drie dagen aardiger voor me geweest dan mijn eigen moeder in heel mijn leven.' Clarissa begint te huilen.

Klaas Tjalkema parkeert de burgerauto op de parkeerplaats achter het bureau. Zijn buikpijn is tijdens de terugreis langzaam afgezaakt tot een zeurend pijntje. Een kop thee moet nu wel binnen kunnen blijven. Er klopt van alles niks aan de zaak Safiya Seray en het irriteert hem dat het hem niet lukt door de diepere lagen van dit stevig gesponnen web van leugens heen te prikken.

Steven Jansen heeft hem op een vervelende manier de les gelezen. Maar wat kan hij eraan doen? Hij volgt slechts orders op. Uiteindelijk is zijn hele trip naar Utrecht voor niks geweest. Waarom was hij ook al weer gegaan? Om Jansen in zijn smoel te kunnen kijken op het moment dat hij hem confronteerde met de verdwijning van de jongedame Seray. Jansen is of een steengoede acteur die kan liegen dat het gedrukt staat, of hij heeft er echt niets mee te maken.

Of hij heeft er belang bij gehad dat hij, Tjalkema, een tijdje uit de buurt van Beetsterzwaag was. Waarom? Klaas Tjalkema zet een pot pepermuntthee voor zichzelf en gaat achter zijn bureau zitten nadenken. Jordy Jansen en Mats Wildeboer lopen voorbij. Rotjochie, die Wildeboer. Sinds zijn vader er vandoor is met een secretaresse en moeders de halve dag laveloos rond slonst, gaat het met hem en met, toe hoe heet ze, Clarissa, van kwaad tot erger. Om over het oudste sletje van de familie maar niet te spreken. Die mag zelfs bij De Woeste Hoeve niet meer naar binnen.

De jongens verdwijnen om de hoek. Dikke vrienden, die twee. Als nou eens... Nee, dat kan niet. Of toch? Zouden twee jongens van vijftien zoiets kunnen verzinnen en

uitvoeren? Klaas Tjalkema denkt er lang over na en komt tot de conclusie dat het zou kunnen. Als ze hulp hebben gehad. Van Steven Jansen bijvoorbeeld, en misschien van zijn vrouw. Hij zet zijn pet op, laat de kop koud geworden thee staan en stapt in een politieauto. Voor het hek van de familie Wildeboer blijft hij staan en belt aan.

'Ja?', klinkt een jongensstem.

'Politie'. Tjalkema zegt het met zijn zwaarste bas. 'Opendoen.'

Het duurt lang voordat de zoemer klinkt en het hek openzwaait. Hij stapt in en rijdt de oprijlaan op. Vlak voor het huis besluit hij de sirene aan te zetten. Mats doet de deur open, maar pas nadat Tjalkema aangebeld heeft. De desinteresse op het joch zijn gezicht is triest om te zien.

'Waar is je moeder?'

'Ligt op de bank een fles sherry weg te snurken.' Hij wijst met zijn duim over zijn schouder. 'U zult het met mij moeten doen.'

'Waar is je zus?'

'Welke? Lucinda is bij haar vriend. Clarissa ligt op bed. Ze is al een paar dagen ziek. Griep of zo, denk ik.'

'Ga haar halen.'

Mats kijkt onverstoorbaar en komt niet in beweging. 'Hey dude, ik zei toch dat ze ziek is?'

'Dude? Agent Tjalkema voor jou. Ga haar halen, of ik haal haar zelf.' Hij grijpt Mats bij een oor en dirigeert hem richting de trap. 'En opschieten.'

'Hey, okay man. Ik ga al.'

Mats slentert de brede houten staatsietrap op. Eenmaal uit het zicht van Tjalkema rent hij naar de kamer van zijn zus. 'Clariss, problemen. Tjalkema is hier. Hij gelooft niet dat je ziek bent.'

Clarissa staart hem aan. 'Ik ben wel ziek. Dat zie je toch? Rode ogen, bleek, wat wil je nog meer. Ik voel me hartstikke kloten.'

'Hey, sis, ik weet dat je je kloten voelt. Ik voel me ook kloten. Ik voel me al een jaar kloten. Vanaf het moment dat die zakkenwasser ons in de steek heeft gelaten voor die plastic tieten. Maar je bent niet ziek en dat mag hij niet weten.'

'Kom hier en stomp me zo hard mogelijk in mijn buik.'

Mats knijpt zijn ogen dicht, zegt sorry en haalt uit. Clarissa slaat dubbel. De tranen spatten uit haar ogen en door de tranenvloed begint ze te snotteren.

'Gaat het zo?', snikt ze.

Mats houdt de deur voor haar open en loopt achter haar aan de trap af. 'Wat kan ik voor u doen, agent Tjalkema? Kunt u het kort houden? Ik voel me hartstikke beroerd.'

Tjalkema ziet haar betraande gezicht en roodomrande ogen. Ze perst beide handen tegen haar buik alsof ze enorme buikkrampen heeft. Plotseling schaamt hij zich en wil

het meisje wegsturen. 'Hé, wat is dat?'

'Wat?'

'Daar onder je oogleden. Dat lijkt wel zwarte make-up.'

'Dat is mijn Gothic-look. Wij Goths dragen altijd zwart. Overal.' Ze showt haar zwartgelakte nagels.

'Oké, ga maar weer naar bed. Je bent al vanaf maandag ziek, zeg je?'

'Al vanaf zondag. Ik ben ook niet naar school geweest.'

'Dat weten ze daar, neem ik aan?'

Clarissa knikt. 'Mats heeft een briefje van mam meegekregen.'

Tjalkema's zesde zintuig steekt in zijn achterhoofd. Weer klopt er iets niet en weer kan hij het niet vinden. Tijd om de familie Jansen met nog een bezoekje te vereren. Morgen, hopelijk is zijn maag dan ook weer wat stabiel.

Tot zijn verbazing is er op donderdag niemand thuis bij de familie Jansen. Of ze doen alsof natuurlijk. Hij kan het zich niet voorstellen. Het zou ze verdacht maken en daar zit niemand van hun op te wachten. Hij is natuurlijk aan het werk, beide kids naar school. Zij hoort thuis te zijn. Het is te vroeg om te borrelen. Hij zet zijn pet af en krabt op zijn hoofd. Vast boodschappen doen in Drachten, of naar de IKEA in Groningen. Vanmiddag nog een keer proberen.

's Middags is er nog steeds niemand thuis bij de Jansens. Hetzelfde geldt voor de avond. Hij staat voor een hoog gietijzeren hek, dat hem lijkt uit te lachen maar niet open gaat. In de verte ziet hij een extreem donker huis, waarvan de deur er in de schemering uitziet als een grote muil die elk moment open kan klappen om hem op te vreten.

Op vrijdag rijdt hij naar Heerenveen, naar de middelbare school van de kinderen Jansen. Hij weigert de koffie die hem wordt aangeboden.

'Ze zijn allemaal ziek', verklaart de conrector gymnasium van de OSG Sevenwolden hem. Hij rommelt in een map en trekt er een briefje uit. 'Kijk, dit is het briefje dat mevrouw Jansen geschreven heeft en aan Mats Wildeboer heeft meegegeven.'

Tjalkema pakt het aan en leest het. Gewoon, keurig briefje, geschreven op een velletje uit een kladblokje uit een supermarkt waarvan er waarschijnlijk miljoenen in omloop zijn. Hij wil het briefje teruggeven, bedenkt zich en trekt zijn hand terug. 'Heeft u toevallig het ziekenbriefje van Clarissa Wildeboer nog?'

De conrector kijkt verstoord, doorzoekt de map nog een keer en vist er een tweede kladblokblaadje uit. Tjalkema vergelijkt de papiertjes. Hetzelfde soort kladblokje, maar dat zegt natuurlijk niets. Het ene briefje is ondertekend met Allison Jansen, het andere met Pauline Wildeboer. De enige andere overeenkomst is belangwekkender.

'U heeft deze briefjes niet meer nodig?'

De conrector schudt verbaasd zijn hoofd.

'Dan zijn ze in beslag genomen.'

Tjalkema groet de conrector gymnasium en rijdt terug naar Beetsterzwaag. Hij zet een kop verse pepermuntthee en zakt in de stoel achter zijn bureau. Hij belt naar de huistelefoon van de familie Jansen. Niemand neemt op. Dat had hij ook niet verwacht. Hij belt de bank en vraagt naar Steven Jansen.

'De heer Jansen werkt hier niet meer', is de enige informatie die hij telefonisch los krijgt. Als hij meer wil weten, zo wordt hem verteld, kan hij een officieel verzoek indienen bij de directie, die daar dan te zijner tijd op reageert. Tjalkema schrijft de gegevens op van de afdeling waar hij zijn verzoek in moet dienen en hangt op. Hij krabt op zijn hoofd en maakt een tweede kop pepermuntthee. Steven Jansen is wel heel plotseling vertrokken bij de bank.

Op vrijdag belt hij met de Marechaussee op Schiphol. De familie Hbrahim Seray is aangekomen in Afghanistan en daar stante pede gearresteerd. De minister van Buitenlandse Zaken heeft een officieel protest ingediend bij de Afghaanse regering. Overleg vindt plaats op het hoogste politieke niveau. Muhammad en Wajiha zitten evenwel vast en blijven vastzitten tot de diplomaten uitgeluld zijn. Gescheiden van elkaar uiteraard. Dat is moreel gezien beter. Althans, volgens het Afghaanse regime. De mening van de familie Hbrahim Seray is hieraan uiteraard ondergeschikt, evenals de mening van het voltallige Nederlandse kabinet en de Tweede Kamer.

Dochter Safiya Seray is nog steeds spoorloos. De Marechaussee heeft met behulp van de Amsterdamse politie, bureau Warmoesstraat, zowel Schiphol als Amsterdam uitgekamd en niets kunnen vinden. Geen van de particuliere opvangtehuizen, noch het Leger des Heils, of het kruiswerk heeft iemand gezien die aan het signalement van Safiya Seray voldoet. Op de een of andere manier verbaast het Tjalkema niet.

Op vrijdagmiddag doet hij een aanvraag om de telefoons van Mats en Clarissa Wildeboer te mogen afluisteren. De Officier van Justitie wijst zijn verzoek direct af. De reden die Tjalkema heeft opgegeven, het behulpzaam zijn bij de ontsnapping van illegalen, wordt door de officier als 'te vergezocht en potentiële verspilling van openbare middelen' gezien.

'Alsof jullie je daar anders druk om maken', bromt Tjalkema verbaasd en geërgerd tegen de zoemende telefoonhoorn. Hij sluit zijn computer af en rijdt richting huis. Om de een of andere reden werkt iedereen hem tegen. Die kinderen Wildeboer, de Officier van Justitie en de hele familie Jansen, zo spoorloos als ze zijn. Zelfs papa en mama Seray, tienduizend kilometer verderop opgesloten in gescheiden cellen, zijn tegen hem.

Op zaterdag en zondag rijdt Tjalkema een paar keer bij de Jansens langs. Het blijft er verdacht rustig. Hij bestudeert het gedrag van de kinderen Wildeboer. Het meisje is duidelijk opgeknapt en loopt rond als een paars met zwart spook. De Gothic-look. Het rotjochie scharrelt net zo verveeld rond als altijd.

Op maandag verzoekt hij de Officier haast te maken met de opsporing van Steven Jansen en druk te leggen op de bank. De Officier weigert. 'Tjalkema, je jaagt op spoken. Laat die mensen toch. Ga gewoon aan het werk.'

Dat is het hem nou juist. Dit hoort bij zijn werk. Men hoort de politie niet te bedotten en voor te liegen en kinderen zoek te maken, illegaal of niet.

Op dinsdag rijdt hij weer langs de Jansens. Hij ziet de postbode de groen met rode gietijzeren postbus aan het hek vullen met enveloppen. Tjalkema kijkt haar na. Zodra de jongedame uit het zicht is verdwenen haalt hij de postbus leeg. Met bonzend hart rijdt hij terug naar het bureau. Beschaamd legt hij de stapel naast zijn toetsenbord en staart er een tijdje naar. Het is hartstikke strafbaar en tegelijk zijn laatste kans. De reclamepost en de afschriften van banken en zo legt hij keurig op een stapeltje. Die zijn voor zijn doel hoogstwaarschijnlijk oninteressant. De brief van de bank lijkt hem het meest relevant. Hij aarzelt, stapt over zijn morele bezwaren heen en gebruikt de ketel waar hij zijn thee mee zet om de brief open te stomen.

Na het lezen zakt hij tevreden achterover. Dat raadsel is tenminste opgelost. Steven Jansen is overgeplaatst naar het hoofdkantoor van de bank in Berlijn voor een project van enkele maanden. Wel een beetje plotseling en natuurlijk is het verdacht dat de bank daar geen informatie over wil geven aan de politie.

Hij bekijkt de rest van de post, besluit dat die niet interessant is en plakt de ene envelop die hij open heeft gestoomd zorgvuldig dicht met een Pritt-stift. Tjalkema rijdt naar de Jansens en stopt alles in de postbus aan het hek. Terug op het bureau belt hij het kantoor van de bank in Berlijn.

Nein, Herr Jansen is niet op kantoor. Herr Jansen is met vrouw en drie bloedjes van kinderen een paar dagen op vakantie op het eiland Borkum. De dame van het Duitse filiaal van de bank is een stuk mededeelzamer dan die juf van het Nederlandse kantoor. Tjalkema zet nog een pot muntthee. Wat zei ze precies? Op vakantie op Borkum. Hij tikt de naam in op Google Maps. Borkum, een eilandje in de Duitse Waddenzee. Niet al te ver rijden vanaf Beetsterzwaag aangezien de veerboot uit de Eemshaven vertrekt. Wat heeft ze nog meer gezegd? Met de familie, of zoiets. Nee, met zijn vrouw en drie kinderen. Tjalkema denkt zo hard na dat hij zijn hersens bijna hoort kraken. Dat kan niet. Steven en Allison Jansen hebben twee kinderen. Hij belt met Sevenwolden in Heerenveen. De conrector gymnasium bevestigt dat er drie kinderen Jansen geregistreerd staan. Jolijn van twaalf en Jordy en Fahima van vijftien. Jolijn gaat naar de onderbouw gymnasium Buitenbaan in Heerenveen. Jordy en Fahima naar de bovenbouw gymnasium Fedde Schurer in Heerenveen. Fahima is een aangenomen dochter en zit bij zoon Jordy in de klas. Beide kinderen halen uitstekende cijfers. Jordy Jansen zijn boezemvriend Mats Wildeboer halen wel eens een kwajongensstreek uit, maar door de bank genomen zijn het nette kinderen. Of Tjalkema nog meer wil weten?

Klaas Tjalkema vertelt de conrector gymnasium dat hij meer dan voldoende weet. Hij legt de hoorn verbijsterd neer. Hoe heeft Jansen het voor elkaar gekregen er een dochter bij te verzinnen? Dat kan niet. Of wel? Hij rijdt naar de gemeente en loopt bij de afdeling Bevolking naar binnen.

'Ik ben met een onderzoek naar de familie Jansen bezig. Kun je mij alle gegevens die wij over ze hebben even geven?'

'Ja, hoor, welke Jansen gaat het om? Heb je een adres?'

Tjalkema geeft het meisje achter de balie het adres.

'Ja, hier heb ik het. Steven Jansen, Allison Jansen-Groenink, Jordy Jansen, Fahima Jansen, geadopteerd in 2001, en Jolijn Jansen. Verder nog iets?'

Tjalkema schudt van niet. Hij neemt de uitdraai mee naar het bureau en loert een tijdje naar de namen. Het ministerie van Justitie bevestigt bij navraag de officiële adoptie van Fahima Jansen, geboren in Mumbai in India in 1996 en geadopteerd door Steven en Allison Jansen in 2001. Daarna belt hij het adoptiebureau en Stichting Kind en Toekomst. Beiden bevestigen het adoptieverhaal. Alles klopt en toch klopt er geen barst van. Allison Jansen-Groenink. Waar kent hij die naam van? Hij tikt hem in op Google. Papa Groenink, voornaam Rijkman, is voormalig bestuursvoorzitter en tegenwoordig lid van de Raad van Commissarissen van *De Bank*. Dat verklaart in elk geval de gemakkelijke overplaatsing van Steven Jansen en de tegenwerking van de bank. Hij vindt ook een linkedin account. Tjalkema speurt haar contacten langs. Verdomd, die kop daar. Hij klikt op de miniatuurfoto en komt uit op de pagina van Erik Wijdeven, studiegenoot van Allison Jansen, voorheen Groenink, en heel toevallig Officier van Justitie in het arrondissement Leeuwarden. De puzzelstukjes vallen op hun plek.

Hoe Jansen het gedaan heeft weet hij niet en misschien is dat niet eens zo interessant. Hij durft er zijn pet onder te verwedden dat het DNA van Fahima Jansen een honderd procent match vormt met dat van Safiya Hbrahim Seray. Hij is er ook vrij zeker van dat het meisje dat aan de aandacht van de Marechaussee op Schiphol ontsnapt is, niet Safiya Seray, maar Clarissa Wildeboer is geweest. Verdomme, hij heeft die meid nota bene zelf naar Ter Apel gereden en niets gemerkt.

Nu nog het bewijs. DNA onderzoek kan hij vergeten. Dat zou nooit lukken met een Officier van Justitie die tegen hem is. Bovendien heeft DNA de onhebbelijke gewoonte te verdwijnen zodra huizen en uitzettingscentra schoongemaakt worden met middelen als zeep en chloor. Onbegonnen werk. Dus is er een list nodig. En hij weet al welke.

De volgende dag neemt Klaas Tjalkema vrij. Hij kust zijn vrouw goedendag, zegt niets tegen haar en rijdt rustig naar de Eemshaven. Daar stapt hij op de boot naar Borkum. Het is mooi weer, het is geen vakantietijd en Borkum is klein. Een Nederlandse familie met drie kinderen, van wie één met een donker uiterlijk, vinden moet geen al te groot

probleem vormen. Hij huurt een fiets en rijdt rustig zijn rondjes over het eiland, af en toe stoppend voor een kop koffie of een ijsje.

Bij zijn derde stop ziet hij in de verte een jongen aankomen met een pet op en zijn arm stevig om de schouder van een meisje geklemd. Een getint meisje met lang zwart haar dat wappert in de zeebries. Ze is ongeveer net zo groot als hij. Tjalkema gaat rechtop zitten en knijpt zijn ogen tot spleetjes. Hij wenkt de ober en rekt de koffie vast af. De jongelui zien hem niet en lopen ogenschijnlijk zielsgelukkig met elkaar verder over de boulevard. Hij staat op en loopt een eindje achter hen dezelfde richting op. Ze stoppen bij een blauwe Lancia met Duits kenteken. Hij ziet Allison Jansen, geboren Groenink, uitstappen en haar zoon en zogenaamde dochter omhelzen. Tjalkema draait zich om en haalt zijn fiets. Bij een krantenkiosk wacht hij tot de auto in beweging komt. Steven Jansen komt een Chinees restaurant uitlopen en stapt achter het stuur. Hij rijdt rustig weg. Tjalkema prijst zich gelukkig dat het hele eiland een dertig kilometer zone is. De auto stopt bij een zomerhuisje. Iedereen stapt breed lachend uit. *One big happy family.* 'Safiya Seray', roept hij.

Het mooie meisje met het lange zwarte haar verstijft en draait zich langzaam om. Tjalkema komt dichterbij, zijn fiets aan de hand.

'Ik weet niet waar u het over heeft', zegt ze rustig, 'mijn naam is Fahima Jansen.'

'Jordy, Fahima, ga naar binnen en neem Jolijn mee.' Steven Jansen trekt zijn vrouw tegen zich aan en gaat pal voor de deuropening staan nadat zijn kinderen naar binnen zijn vertrokken. 'Wel, wel, agent Tjalkema. Wat een toeval dat we u nou net hier tegen het lijf lopen.'

Steven Jansens stem is koud en beheerst, het geluid van een aalgladde leugenaar. 'Geen toeval, meneer Jansen. Ik ben al een tijdje naar u op zoek.'

'Oh ja? En waarom dan wel?'

'Er is ingebroken in uw huis in Beetsterzwaag. Ik moet u en mevrouw Jansen verzoeken mee te komen en te controleren of er iets gestolen is. Het spijt me dat ik u nu pas bereik, maar het was niet eenvoudig om u te vinden.'

'U had kunnen bellen. U heeft mijn mobiele nummer.'

'Ach ja, dat vond ik zo onpersoonlijk. Het leek me beter om u zelf te verwittigen. Mag ik u uitnodigen met mij de laatste boot te nemen? Mijn auto staat in de Eemshaven, dus ik kan u een lift geven naar Beetsterzwaag.'

'Ik rij liever zelf.'

Steven loopt naar binnen en spreekt kort met Jordy. Daarna stappen hij en Allison in de Lancia en rijden richting de haven. Tjalkema wordt niet uitgenodigd mee te rijden. Op de boot spreken Steven en Allison vooral met elkaar over de inbraak. Ze stellen vragen aan Tjalkema en vermijden het onderwerp Safiya Seray. Tjalkema bestudeert ze uitvoerig en krijgt bewondering voor hun acteervaardigheden en ijzingwekkende zelfbeheersing. Hij

weet dat ze glashard zitten te liegen en hij weet dat zij weten dat hij het weet. En toch doorgaan.

In Beetsterzwaag rijdt Steven de Lancia tot voor de deur. Hij gaat Allison voor naar binnen en begint rond te kijken. Tjalkema blijft rustig in de grote hal staan wachten en bestudeert de schilderijen. Na een uur komen Steven en Allison naar beneden.

'Wat is dit voor onzin, Tjalkema? Ik mis niets, Allison mist niets en ik zie nergens sporen van braak.'

'Oh, maar er mist wel degelijk iets, meneer Jansen, en het verbaast me dat dat bij een man van uw intelligentie onopgemerkt blijft. Hoe lang is uw adoptiefdochter al bij u?'

Allison vliegt uit. 'Verdomme, dat weet u best. Ze is in 2001 geadopteerd.'

'En ze is nu vijftien, toch?'

'Waar wilt u heen, Tjalkema?'

'En ze gaat naar het Sevenwolden gymnasium in Heerenveen, net als uw zoon Jordy?'

Steven en Allison knikken.

'Ik zal u uitleggen waarom ik dit allemaal vraag. Ik mis namelijk iets essentieels in uw leven en uw huis, beste mensen. U heeft drie slaapkamers ingericht. Eén voor uzelf, één voor Jordy en één voor Jolijn. Waar is de slaapkamer van Fahima? Waar zijn haar spullen? Kleding, CD's, boeken, schoolspullen, laptop, iPod en Pad, of hoe die dingen mogen heten? Van uw andere twee kinderen is alles er, tot en met foto's aan de muur. Van Fahima is er niets. Kunt u dat verklaren?'

Allison begint te huilen en drukt zich tegen Stevens schouder. Steven Jansen trekt wit weg. 'Dit bewijst niets, Tjalkema', sist hij.

'Daar heeft u slechts gedeeltelijk gelijk in, Jansen. Het bewijst dat u me de afgelopen twee weken samen met uw vrouw en uw kinderen glashard heeft staan voorliegen. U heeft daar twee andere kinderen bij betrokken, namelijk de kinderen Wildeboer. En u', hij kijkt naar Allison, 'heeft een Officier van Justitie gecorrumpeerd.'

'Waarom doet u dit, Tjalkema? Wat heeft u eraan? U kunt ons gerechtelijk niets maken. Waarom probeert u ons kapot te maken?'

'Oh, ik probeer u helemaal niet kapot te maken, meneer Jansen. Zoals ik u in Utrecht al heb uitgelegd, maak ik de wet niet. Ik voer hem alleen uit. Dit is wat wij verstaan onder de wet uitvoeren. Erachter komen wat er precies gebeurd is, hoe de spelers in het spel zich verhouden en wie tegen wie liegt en waarom. U, Jansen, heeft ongetwijfeld zeer kundig gebruik gemaakt van uw kennis van computers en internet. U, mijn lieve mevrouw Jansen-Groenink, heeft duidelijk het 'Old Boys Network' van uw vader en uw connecties bij Justitie misbruikt. En daarmee is het u gelukt. Weest u er allebei van doordrongen dat u vele malen de wet heeft overtreden en als iemand dat ooit hard kan maken in een rechtszaal gaat u beiden voor zeer vele lange en ongetwijfeld vervelende jaren de gevangenis in. Ik snap uw motivatie volkomen, ik kan er zelfs begrip en

bewondering voor opbrengen, maar ik kan en mag het niet goedkeuren. Of het nou terecht is of niet, gerechtigheid of niet, de wet is er voor onze bescherming en als we de wet gaan aanpassen aan onze persoonlijke voorkeuren wordt het een zootje in dit land. En naar mijn mening is de puinhoop al groot genoeg.'

Tjalkema vist in zijn jaszak en overhandigt Allison twee papiertjes. 'Alstublieft, deze beide geschriften van uw hand wilt u vast wel terughebben voor ze in verkeerde handen vallen.'

Allison verfrommelt de kladblokpapiertjes met de ziekmeldingen van Clarissa en Jordy. 'Ik geef u hiermee het enige tastbare bewijs waarmee ik een zaak had kunnen beginnen. Dat maakt mij in principe net zo strafbaar als u. Ik doe dat omdat de politiek van een land dat mensen uitzet naar een land als Afghanistan onder het mom van 'het is veilig genoeg' en vervolgens een militaire missie naar datzelfde land stuurt om politieagenten op te leiden om op terroristen en geloofsidioten te schieten voor mij alle geloofwaardigheid verspeeld heeft. Ik wens u een prettig verblijf in Duitsland en ik hoop dat uw kinderen ontzettend gelukkig worden. Alle drie.'

Tjalkema loopt richting de deur en draait zich om. Hij leunt tegen de deurpost. 'Ik wil nog één ding zeggen. Ik ben door deze zaak van jullie gaan houden en ik ben jullie gaan haten. Ik ben van jullie gaan houden omdat jullie onbaatzuchtig en met gevaar voor eigen carrière en het risico op een lange gevangenisstraf je het lot van een onschuldig meisje hebt aangetrokken. En ik ben jullie gaan haten omdat jullie me gedwongen hebben op een manier naar mijn land te kijken waar ik chagrijnig van word. Jullie hebben me gedwongen het juiste te doen vanuit hoofde van mijn beroep en jullie hebben me gedwongen de wet te breken omdat ik mezelf anders niet meer recht in de ogen kan kijken.'

Allison laat Steven los en loopt op hem af. 'Niet wij hebben die dwang op je gelegd, Tjalkema. Wij hebben ons hart gevolgd en een schitterende jonge vrouw in ons gezin opgenomen. De kromme regelgeving in dit land, het gedraai en gelieg in Den Haag en de halfzachte politieke standpunten met daaruit voortvloeiende slappe neuzelwetten van achtereenvolgende regeringen en ministers hebben je in de problemen gebracht. Plus het feit dat je een hart hebt.'

Allison opent de deur en leidt hem met zachte hand het bordes op. Ze kust hem op zijn wang en sluit de deur zachtjes achter hem. Hand in hand met Steven kijkt ze toe hoe Tjalkema de oprijlaan afrijdt. Zodra het hek achter hem sluit, pakt ze de kladblokblaadjes van tafel en verbrandt ze in de gootsteen.